

Een inspirerende boodschap

DOOR SPENCER W. KIMBALL
(op de oktoberconferentie van 1969)

Mijn jeugd heb in een dorre streek doorgebracht. Het kwam mij voor alsof er bijna nooit regen op de gewassen viel om ons het seizoen te laten doorkomen. Er was niet genoeg water in de rivier om de vele dorstende sloten en de tienduizenden droge hectaren grond van water te voorzien om het gewas te bevoelen.

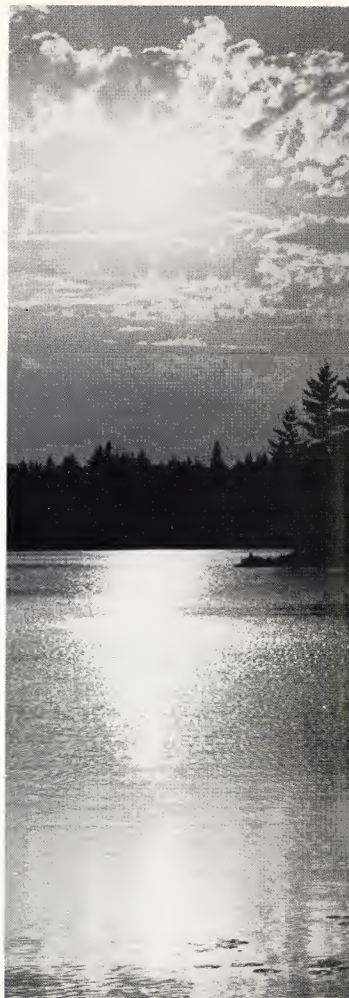
We hebben geleerd om regen te bieden. Altijd baden we om regen.

Er bestond behoefte aan een spaarbekken — een hoge dam die de regen in de herfst, winter en lente kon tegenhouden — en vasthouden voor het lange droge seizoen.

Toen ik daar zo over nadacht werd het me duidelijk dat er veel verschillende reservoirs bestaan. Spaarbekkens voor de wateropslag en opslagruimten voor voedingsmiddelen voor ons gezin. En schuren en silo's zoals Jozef in Egypte ze bouwde als opslagplaats voor de opbrengst uit de zeven jaren van overvloed om tegen de zeven magere jaren van droogte en hongersnood opgewassen te zijn. Ik kwam tot het besef dat er opslagruimten van kennis zouden moeten zijn om de toekomst het hoofd te kunnen bieden. Reservoirs van moed om onze golven van vrees te overwinnen die door de narigheden in ons leven komen. Een reserve aan lichaamskracht waardoor we besmettingen en ziekten de baas kunnen worden. Een overschot van blijmoedigheid; voldoende uithoudingsvermogen; toereikend geloof. Ja, reservoirs vol geloof zodat we, als de wereld ons bestookt, dapper en krachtig standhouden. Als de verleiding van de verderfelijke wereld rondom ons onze energie verslindt, onze geestkracht uitput, ons tracht neer te halen tot het peil van de ons omringende wereld, hebben we een surplus aan geloof nodig. Geloof, om onze tieners van nu — op hun uiterst moeilijke weg naar het volwassen worden — te begeleiden. Geloof dat ons door momenten van lusteloosheid heen helpt door onze ontstellingen, onze teleurstellingen, desillusies

en jaren van tegenspoed, behoefte, verwarring en frustratie.

En wie moeten die reservoirs otrekken? Heeft God daarom ieder kind niet twee ouders gegeven?

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Juli 1974

74e Jaargang · Nummer 7

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.), Post Bussum
Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

INHOUDSOPGAVE

Een inspirerende boodschap, Spencer W. Kimball	266
Spencer W. Kimball — een bijzonder mens, Boyd K. Packer	268
De levensloop van een profeet	271
Zuster Kimball	274
De samenstelling van het Oude Testament, Keith H. Meservy	277
Vraag en antwoord	281
Eigentijdse openbaring: Sleutel tot begrip van het Oude Testament, Robert J. Matthews	283
Bijzondere verhalen uit het leven van onze apostelen	287
Wees waakzaam, Harold B. Lee	290
Raadgevingen aan de heiligen, Harold B. Lee	294
Vat moed, Gordon B. Hinckley	297
Openbaring, Spencer W. Kimball	300
De kleine STER	
Alles wel, Margaret C. Richards en Carol C. Madsen	49
Lieve vriendjes	50
Pionierfiguren	52
Voor de grup	53
De wagen die zo eenzaam reed, Lucy Parr	54

*President Spencer W. Kimball,
twaalfde president van de Kerk.*

DE STEER

Juli 1978

74e Jaargang · Nummer 7

Een inspirerende boodschap

DOOR SPENCER W. KIMBALL
(op de oktoberconferentie van 1969)

Mijn jeugd heb in een dorre streek doorgebracht. Het kwam mij voor alsof er bijna nooit regen op de gewassen viel om ons het seizoen te laten doorkomen. Er was niet genoeg water in de rivier om de vele dorstende sloten en de tienduizenden droge hectaren grond van water te voorzien om het gewas te bevoelen.

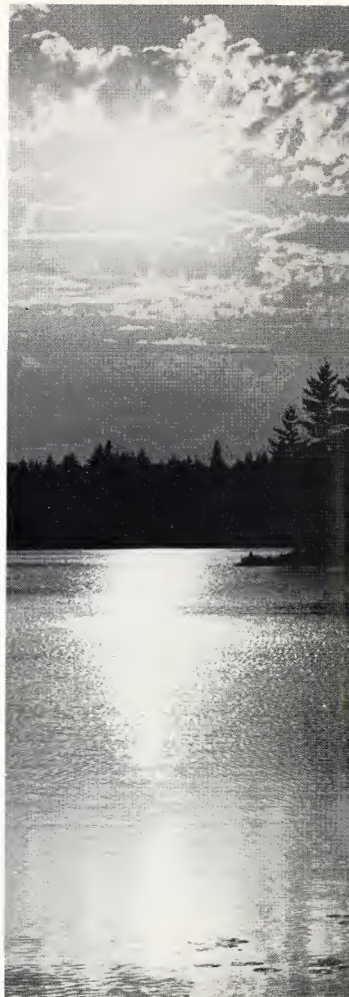
We hebben geleerd om regen te bieden. Altijd baden we om regen.

Er bestond behoefte aan een spaarbekken — een hoge dam die de regen in de herfst, winter en lente kon tegenhouden — en vasthouden voor het lange droge seizoen.

Toen ik daar zo over nadacht werd het me duidelijk dat er veel verschillende reservoirs bestaan. Spaarbekkens voor de wateropslag en opslagruimten voor voedingsmiddelen voor ons gezin. En schuren en silo's zoals Jozef in Egypte ze bouwde als opslagplaats voor de opbrengst uit de zeven jaren van overvloed om tegen de zeven magere jaren van droogte en hongersnood opgewassen te zijn. Ik kwam tot het besef dat er opslagruimten van kennis zouden moeten zijn om de toekomst het hoofd te kunnen bieden. Reservoirs van moed om onze golven van vrees te overwinnen die door de narigheden in ons leven komen. Een reserve aan lichaamskracht waardoor we besmettingen en ziekten de baas kunnen worden. Een overschot van blijmoedigheid; voldoende uithoudingsvermogen; toereikend geloof. Ja, reservoirs vol geloof zodat we, als de wereld ons bestookt, dapper en krachtig standhouden. Als de verleiding van de verderfelijke wereld rondom ons onze energie verslindt, onze geestkracht uitput, ons tracht neer te halen tot het peil van de ons omringende wereld, hebben we een surplus aan geloof nodig. Geloof, om onze tieners van nu — op hun uiterst moeilijke weg naar het volwassen worden — te begeleiden. Geloof dat ons door momenten van lusteloosheid heen helpt door onze ontstellingen, onze teleurstellingen, desillusies

en jaren van tegenspoed, behoefte, verwarring en frustratie.

En wie moeten die reservoirs otrekken? Heeft God daarom ieder kind niet **twéé** ouders gegeven?

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Juli 1974

74e Jaargang · Nummer 7

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.), Post Bussum
Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

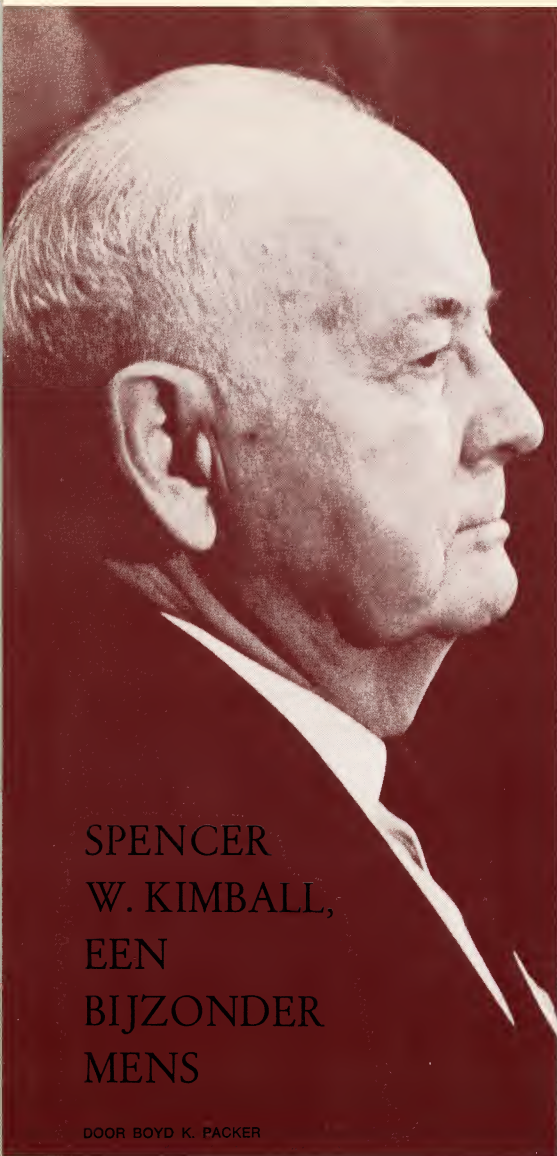
Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

INHOUDSOPGAVE

Een inspirerende boodschap, Spencer W. Kimball	266
Spencer W. Kimball — een bijzonder mens, Boyd K. Packer	268
De levensloop van een profeet	271
Zuster Kimball	274
De samenstelling van het Oude Testament, Keith H. Meservy	277
Vraag en antwoord	281
Eigentijdse openbaring: Sleutel tot begrip van het Oude Testament, Robert J. Matthews	283
Bijzondere verhalen uit het leven van onze apostelen	287
Wees waakzaam, Harold B. Lee	290
Raadgevingen aan de heiligen, Harold B. Lee	294
Vat moed, Gordon B. Hinckley	297
Openbaring, Spencer W. Kimball	300
De kleine STER	
Alles wel, Margaret C. Richards en Carol C. Madsen	49
Lieve vriendjes	50
Pionierfiguren	52
Voor de grup	53
De wagen die zo eenzaam reed, Lucy Parr	54

*President Spencer W. Kimball,
twaalfde president van de Kerk.*

SPENCER
W. KIMBALL,
EEN
BIJZONDER
MENS

DOOR BOYD K. PACKER

President Kimball heeft eens gezegd: „Welke moeder kijkt vol liefde op haar kindje neer en ziet het niet in haar verbeelding als president van de Kerk of leider van haar land! Zo met haar kleintje in haar armen genesteld fantaseert ze het als toekomstig staatsman; profeet zelfs. Soms wordt zo'n droom werkelijkheid! Er is een moeder geweest die ons Shakespeare schonk, een andere schonk ons Michelangelo, een andere Galilei en weer een andere Joseph Smith. Als de theologen onzeker zijn en twijfelen, als lippen zich dingen aanmatigen en harten onzeker worden en de mensen ‚... ronddolen om het woord des Heren te zoeken, maar... het niet vinden'. Als misverstanden uit de weg geruimd moeten worden, er geestelijke duisternis is en de hemel klaarheid moet verschaffen, wordt er een kind geboren...“

(Spencer W. Kimball in een toespraak op de aprilconferentie van 1960.)

Zo is ook Spencer Wooley Kimball geboren. De Here heeft de nederige beginstadia geregeld. Hij gaf ons niet alleen een zakenman, een burgerlijk bestuurder, redenaar, dichter, musicus en leraar. Ofschoon hij (Spencer W. Kimball) al deze hoedanigheden bezit, gaf de Here ons door hem een vader, een patriarch voor Zijn gezin, een apostel en profeet, en een president voor Zijn Kerk.

Reeds jong viel hij op door moed en geduld. Als kleine jongen kreeg hij eens een verlamming die ongeneesbaar scheen en waarvan hij tenslotte door priesterschapsbediening herstelde. Eens verdronk hij bijna, maar is toen gered.

Toen hij elf jaar was bracht zijn vader zijn moeder, die haar elfde kind verwachtte en er slecht aan toe was, naar Salt Lake City, omdat de medische zorg daar beter was. Op zekere dag ontving men op school bericht dat de kinderen Kimball thuis moesten komen. De jonge Spencer rende de klas uit naar zijn broers en zusjes in de hal. Ze spoedden zich met z'n allen naar huis en troffen daar bisschop Moody aan. Hij sloeg zijn armen om ieder van de kinderen heen en zei toen vol liefde en medeleven: „Mama is overleden.“

(Later kregen ze een lieve stiefmoeder).

Op dertienjarige leeftijd kreeg hij typhus en zweefde weken lang op het randje van de dood en daarna kreeg hij pokken. Het zag ernaar uit of de beproevingen niet ophielden. Een lijdens-

weg waarvan slechts enkele mensen afwisten, maar die hij meestal alleen moest gaan.

Nadat hij tot de Twaalven was geroepen, werd hij enige keren door een hartaanval getroffen. De dokters schreven hem rust voor maar hij wilde graag onder de Indianen vertoeven die hij zoveel sympathie toedraagt. Broeder Golden R. Buchanan bracht hem naar de verblijfplaats van broeder en zuster Polacca, hoog in de dennebossen van de staat Arizona. Daar verbleef hij enige tijd tot zijn hart zich herstelde en hij kwam er weer op krachten.

Op zekere morgen werd hij gemist in het kamp. Toen hij niet voor het ontbijt terug was gingen broeder Polacca en andere Indianen hem zoeken en troffen hem een aantal kilometers van het kamp aan. Hij zat aan de voet van een hoge boom, zijn bijbel opengeslagen bij het laatste hoofdstuk van het evangelie naar Johannes. Hun bezorgde gezichten ziende zei hij: „Vandaag zes jaar geleden werd ik geroepen tot apostel van de Here Jezus Christus. Ik wilde de dag graag doorbrengen met Hem wiens getuige ik ben”.

De moeilijkheden met zijn hart keerden terug, maar hielden hem niet lang van zijn werk. In 1957 kreeg hij een keelaandoening en de diagnose luidde keel- en stembandkanker. Ging dit zijn Golgotha worden? Een operatie was nodig en hij ging hiervoor naar het oosten van de Verenigde Staten. Broeder Harold B. Lee was er ook. Toen hij voor de operatie klaar gemaakt werd, greep de angst hem aan; niet begrijpende hoe hij zonder stem zou kunnen leven, daar prediken en spreken toch zijn roeping uitmaakten. In innig gebed wendde hij zich tot de Heer.

„De man die door u geopereerd wordt is een bijzonder mens”, zei broeder Lee tot de chirurg. Als resultaat van de zegeningen en gebeden kon er een lichtere operatie verricht worden dan de arts had voorzien.

Een lange herstelperiode brak aan. Zijn stem was bijna weg, maar daarvoor in de plaats was er een nieuwe gekomen. Een rustige, overredende, zachte stem, een aangeworven stem, een stem waar zo bijzonder veel van uitgaat, die de heiligen der laatste dagen steeds weer fascineert.

Ondertussen ging zijn werk verder. Bij interviews typte hij het antwoord op de vragen die

hem werden gesteld en hij bracht het grootste gedeelte van zijn tijd op kantoor door.

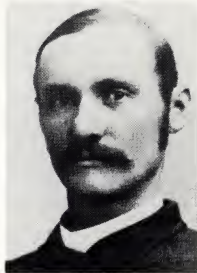
Toen moest de proef op de som genomen worden. Kon hij spreken? Kon hij prediken? Voor zijn eerste toespraak ging hij naar zijn geboortestreek terug. Daar op een conferentie van de ring Graham stond hij op de kansel vergezeld van broeder Delbert L. Stapley, zijn toegenegen metgezel uit Arizona. „Ik ben”, zei hij, „hier teruggekomen om onder mijn eigen mensen te zijn. Ik heb hier gepresideerd als ring-president.” Misschien dacht hij dat, mocht hij falen, hij hier althans tussen zijn eigen mensen zou zijn, die veel van hem hielden en het begriepen zouden. Groot was echter het enthousiasme. Broeder Kimball was terug!

Bij een andere gelegenheid, op weg naar een conferentie in Arizona, slipte hij met zijn auto op een gladde weg in het woud Kaibab. Hij

Het gezin poseert voor een foto graaf, terwijl Spencer bij zijn vader op schoot zit

Andrew Kimball, vader van president Kimball Olive Woolley Kimball, moeder van president Kimball

stortte langs de berghelling over grote rotsblokken naar beneden en kwam op een lager gelegen weg terecht. Door Gods voorzienigheid was juist op die weg onmiddellijke hulpverlening voorhanden. Zuster Kimball had ernstig letsel opgelopen en werd naar het ziekenhuis van Kanab in Utah overgebracht. Toen hij zich van een goede verzorging van haar vergewist had, stapte broeder Kimball op de bus en begaf zich naar de vergadering.

De gevolgen van zijn keelziekte van destijds deden zich weer gelden en tussen zijn afspraken op kantoor in, werd hij daarvoor behandeld. Hij leed aan verlamming van de gezichtsspieren en dit was uitermate hinderlijk.

Twee jaar geleden adviseerden zijn artsen een open hartoperatie om het eerder opgelopen letsel aan zijn hart te herstellen. Zijn verwanten weten zich zijn dilemma nog goed te herinneren. Hoe zou het aflopen? De dokters konden niets garanderen, want de gegevens betreffende 77-jarigen die zo'n diepgaande ingreep, een open hartoperatie, hadden ondergaan waren zeer summier. Maar ook nu was het een bijzonder mens die geopereerd werd. De chirurg vroeg om een zegen van president Harold B. Lee. Deze chirurg heeft verklaard: „Een van de meest risikante en complexe operaties die ooit zijn verricht.”

Nog waren de fysieke beproevingen niet ten einde maar het bovenstaande is wel typerend voor de hinderpalen die hij moest overwinnen. Onder dit alles heeft hij een opmerkelijke blijmoedigheid aan de dag gelegd en heeft hij nooit geklaagd. Zijn teleurstellingen heeft hij voor zich gehouden en nooit kwam hij een afspraak niet na.

Gelukkig heeft zijn dokter onlangs verklaard: „Bij een diepgaand onderzoek naar uw lichamelijke gezondheid in het algemeen, wijzen al onze bevindingen op een uitstekende lichamelijke constitutie en goede lichaamsfuncties. Nooit is er eerder iemand geroept om de Kerk te presideren die zo grondig medisch getest is voor die ordening. . . U hebt een sterk lichaam; uw hart is beter dan het jaren is geweest, en . . . voorzover wij dat op voorhand kunnen zeggen, kunt u deze nieuwe taak, zonder overdreven zorg voor uw gezondheid, op u nemen.”

Eigenlijk is president Kimball zelf ook een nauwgezet chirurg. Geen medicus, maar een dokter

voor geestelijk welzijn. Menig zedelijk kankergewel heeft hij uitgesneden, menig ongunstig karakter gezuiverd, menige verkeerde instelling van de geest is door zijn inspanning genezen. Sommigen, aan de rand van de geestelijke ondergang, zijn door hem gered. Hij heeft een boek geschreven dat jaren in voorbereiding geweest is. *The Miracle of Forgiveness* (Het wonder der vergeving. Binnenkort komt de Nederlandse vertaling.) Velen zijn gesterkt door zijn raadgevingen. Ontelbare anderen hebben er de kracht uit geput om in hun leven orde op zaken te stellen en zijn deelgenoot geworden van dat wonder.

Er zijn in zijn leven ook nog andere beproevingen geweest, groter nog dan die we vermeldden, te heilig om neer te schrijven, maar hij heeft zijn broeders van de Twaalven erover verteld. Twee keer, beide malen toen hij belast was met een ringkwartaalconferentie, werd de macht van de verleider op hem losgelaten. In die uren hield hij stand. Er kan hier verder niet over uitgeweid worden, maar het was ongeveer als wat zijn grootvader Heber C. Kimball als apostel des Heren meegemaakt had toen hij een begin maakte met het werk in Engeland. Het was niet geheel vreemd aan wat de profeet Joseph ondervond toen hij in het heilige bos voor het eerst neerknielde. Deze beproevingen hebben hem nederig onderworpen gemaakt aan de macht des Heren.

Samen bidden met Spencer W. Kimball is een belevenis!

Spencer en
Camilla Kimball
pas getrouwd

Het gezin
van Spencer
Kimball toen hij
als algemene
autoriteit
geroepen werd

Met een deel van zijn
verzameling Indiaanse kunst

Spencer Kimball als lid
van het ringpresidium

Een mannenkwartet uit de apostelen: Mark E.
Petersen, Matthew Cowley, Spencer W. Kimball en
Ezra Taft Benson. Hun begeleider is Harold B. Lee

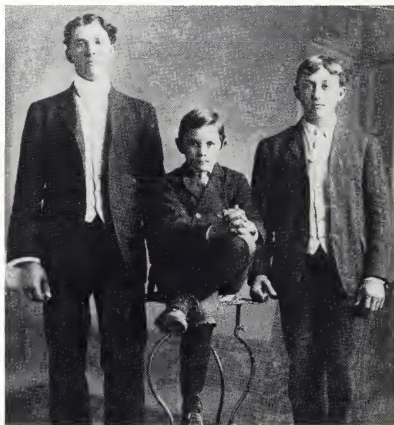
De levensloop van een profet

President Spencer W. Kimball neemt, na een werkzaam leven, de grote verantwoordelijkheden van de president van de Kerk op zich; vol dienstbaarheid aan God en de mensen.

Hier volgt een overzicht van belangrijke gebeurtenissen uit president Kimballs leven:

- 1895 28 maart in Salt Lake City in de staat Utah geboren als zesde kind van Andrew Kimball en Olive Woolley.
- 1898 In mei met het gezin verhuisd naar Thatcher in de staat Arizona waar zijn vader was geroepen als president van de ring St. Joseph.
- 1906 Krijgt op 6 juni van Samuel Claridge zijn patriarchale zegen, waarin wordt gezegd dat hij eens het Evangelie zal prediken tot de Lamanieten. Op 18 oktober sterft zijn moeder in Salt Lake City, waarheen ze om gezondheidsredenen is gegaan. Acht van haar elf kinderen zijn nog in leven als ze overlijdt.
- 1907 Op 5 oktober gedoopt door George A. Hoopes en bevestigd door John F. Nash.
- 1909 Zondagsschoolleraar.
- 1910 Geordend tot leraar in het Aäronische Priesterschap op 10 december door James L. Wilkins.
- 1914 Afgestudeerd aan de Gila Academy in Arizona. Op 6 juni door zijn vader tot priester geordend. Op 15 september door Edwin S. Davis geordend tot ouderling in het Melchizedekse Priesterschap.
Op 16 oktober door J. Golden Kimball geor-

Drie gebroeders Kimball:
Andrew Gordon, Spencer Woolley
en Delbert Gheen Kimball omstreeks 1906

Bij al die beproevingen heeft hij zijn gevoel voor humor zeker niet verloren. Dat hij erg gelukkig is, is hem aan te zien. Op reis met hem hoeft je je zeker niet te vervelen. Steeds gaat er een sterke positieve invloed van hem uit. Zijn fijne humor getuigt altijd van goede smaak en levenswijsheid.

Hij is gelukkig en positief en men voelt zich bij hem op zijn gemak. Zijn handdruk is stevig en oprecht en hij let zeer speciaal op hen die anders over het hoofd gezien worden en gewoonlijk geen handdruk krijgen. Zij die hem voor de eerste keer ontmoeten worden door zijn hartelijke eenvoud en zijn fijne hoffelijkheid diep getroffen.

Een duidelijke karaktertrek van president Spencer W. Kimball is zijn gewoonte hard te werken. Toen het welzijnsprogramma ingevoerd werd verklaarde het Eerste Presidium: „In het leven van de leden van de Kerk moet werken weer worden verheven tot een belangrijk beginsel”. Hij werkt graag en hard. Het is karakteristiek voor Spencer W. Kimball dat hij werken vanaf zijn jeugd als een zegen heeft ondervonden.

Familie, vrienden en bekenden van president Kimball weten dat hij nooit stil zit. Hij moet altijd ergens mee bezig zijn. Vroeg uit de vrenen maakt hij lange uren zonder veel te pauzeren. Zo'n twee keer per dag legt hij zich op de vloer neer — misschien in het kantoor van een bisschop of in de kamer van een hoge raad als hij een conferentie bijwoont — en slaapt dan tien minuten. Daarna gaat hij weer vol energie verder met zijn veelomvattende taak.

Ik reed ze eens voorbij op de autosnelweg in de buurt van de grens van de staat Idaho. Ze gingen noordwaarts; naar een conferentie. Zuster Kimball reed. Broeder Kimball zat op de achterbank met zijn papieren naast zich; zijn kleine schrijfmachine op de gebruikelijke plaats, op zijn schoot. Zo kon hij doorwerken, meer doen voor anderen. Dit mobiele kantoor is typisch voor zijn toewijding tot zijn werk. Zij die wel met hem samen gereisd hebben, drukken er steeds hun bewondering over uit.

Waar haalt hij de kracht vandaan? Men kan kracht putten uit velerlei bron — maar één bron, alleen voor hem, kan worden uitgedrukt in één woord — *Camilla*.

Camilla Eyring werd lerares aan de academie in Thatcher in de staat Arizona en Spencer voelde

zich tot dit lieve meisje uit de Mexicaanse kolonies aangetrokken. Samen met haar familie was ze, met de uittocht, uit Mexico gekomen, vluchtend voor de legers van Pancho Villa. Haar ouders hadden haar aangespoord een opleiding te volgen en met weinig bestaansmiddelen studeerde ze aan de Brigham Young Academy. Ook zij voelde zich aangetrokken tot de knappe, verzorgd uitzienende jongeman met zijn gevoel voor humor, heldere geest en fijne beschaving. Het was wat men liefde op het eerste gezicht noemt. Binnen enkele weken wisten ze dat ze voor elkaar bestemd waren en het werd een tempelhuwelijk.

Zuster Kimball is een buitengewone vrouw. Ze is intelligent, innerlijk zeer beschaafd en een krachtige persoonlijkheid.

Van alles wat voor president Kimball van belang is, vormt het gezin het middelpunt. President en zuster Kimball hebben vier kinderen, al hadden ze er meer gewild. Maar het grillige pad waarover geesten het aards bestaan bereiken, is vaak door hindernissen versperd. Soms is het erg moeilijk, onmogelijk zelfs een geest uit te nodigen dit pad te bewandelen.

De Kimballs zijn erg dankbaar voor hun kinderen. Hun drie zonen zijn op zending geweest en alle vier hun kinderen huwden in de tempel. Er

(Wordt vervolgd op blz. 305)

dend tot zeventiger, daarna voor 28 maanden op zending gegaan naar de Centrale Staten van Noord Amerika.

- 1917 Huwelijk met Camilla Eyring, op 16 november.
- 1918 Op 1 januari geroepen als ringsecretaris van de ring St. Joseph, diende onder zijn vader. Blijft ringsecretaris tot 19 februari 1938. Gaat op 1 juni 1918 met zijn vrouw de tempel te Salt Lake City binnen om verzegeld te worden.
- 1924 Op 31 augustus sterft zijn vader.
Op 8 september wordt hij tot hogepriester geordend door president Heber J. Grant en geroepen als tweede raadgever in het presidium van de ring St. Joseph.
- 1938 Wordt op 20 februari president van de ring Mount Graham.
- 1943 Wordt op 8 juli opgebeld door J. Reuben Clark Jr., die spreekt namens president Heber J. Grant. Hij krijgt te horen dat hij is geroepen om dienst te doen in de Raad der Twaalven.
Op 7 oktober door president Heber J. Grant in Salt Lake City tot apostel geordend.
- 1946 Krijgt van president George Albert Smith opdracht te gaan werken met de Lamanieten, als vervulling van de zinsnede uit zijn patriarchale zegen.
- 1951 Wordt als lid van het Kerkelijk Comité voor Indianenbelangen als gedelegeerde gezonden naar de Pan-American Indian conferentie van de Volkenbond.
- 1952 Reist samen met Bruce McConkie, van de Eerste Raad van Zeventig, naar Mexico en Centraal Amerika om dat land in te wijden voor het zendingswerk, de Mexicaanse Zending op te splitsen en de Centraalamerikaanse Zending te organiseren.
- 1955 Reist vergezeld van zijn vrouw van 13 april tot en met 11 september door het zendingsgebied van Europa. Bezoekt 116 plaatsen in de

Noorse, Zweedse, Deense, Finse, Britse, Nederlandse, Franse, Zwitserse, Oostenrijkse, Oostduitse en Westduitse Zending en beëindigt de reis op 11 september met de inwijding van de tempel in Zollikofen in Zwitserland.

- 1957 Ondergaat een operatie voor een kwaadaardige keelaandoening. Verliest zijn ene stemband en een deel van de andere. Is tijdelijk zijn volledig spraakvermogen kwijt. In augustus verlaat hij het ziekenhuis.
- 1959 Verlaat Salt Lake City op 7 februari voor een reis van zeven weken door de drie zendingsgebieden die er dan in Zuid-Amerika zijn. Zijn vrouw vergezelt hem.
- 1960 Begint in oktober, vergezeld van zijn echtgenote, aan een vier maanden durende reis naar 18 landen in het zuidelijk deel van de Stille Oceaan, Australië en Nieuw-Zeeland. Vestigt in die tijd vier nieuwe ringen.
- 1961 Gaat in december met zijn vrouw, broeder Howard W. Hunter van de Raad der Twaalven en diens vrouw op weg naar Europa en het heilige Land. Komt terug in februari na in Europa verscheidene ringconferenties geleid te hebben.
- 1964 Gaat op 28 mei op reis door Brazilië en Uruguay.
- 1966 Bezoekt Chili, Argentinië, Uruguay en Brazilië.
- 1970 Wordt plaatsvervangend president van de Raad der Twaalven, na de dood van president David O. McKay.
- 1972 Ondergaat op 12 april een open hartoperatie. Wordt op 7 juli, na de dood van president Joseph Fielding Smith, president van de Raad der Twaalven.
- 1973 Op 30 december geordend en aangesteld als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij is de opvolger van president Harold B. Lee.

President en zuster Kimball in München in 1973

Met president Lee op de aprilconferentie in 1973

Mevrouw Camilla Eyring Kimball heeft gedurende haar huwelijksleven met haar echtgenoot ook de verantwoordelijkheden gevoeld die aan diens functies in de Kerk verbonden waren. Toen president Sprencer W. Kimball tot president van de Kerk werd aangesteld nam de verantwoordelijkheid van zuster Kimball toe.

Zij heeft president Kimball sinds hij drie weken na hun huwelijk op 16 november 1917 tot ringsecretaris werd aangesteld, gesteund in de uitoefening van zijn kerkelijke functies. Haar gedrag was erop gericht de echtgenote van een hedendaagse profeet te zijn.

„Bezorgdheid” is het woord waarmee zij haar verantwoordelijkheid schetste. „Ik voel dat het een belangrijke functie is en ik koester het verlangen mijn man in zijn zeer grote verantwoordelijkheid te ondersteunen. Ik wil op generlei wijze afbreuk doen aan zijn invloed,” zei zij. „Ik heb het verlangen te doen en te zeggen wat in overeenstemming is met de aard van zijn functie. Ik zou mij erg ongelukkig voelen als ik iets deed waarmee ik hem niet volledig ondersteunde.”

Hoewel zij begrip heeft voor de last die op de schouders van haar man rust, heeft zuster Kimball met trillende stem gezegd: „Ik houd van mensen, ik houd van plezier en ik lach graag.” Zij heeft gezegd dat zij zich niet anders wenst voor te doen dan zij wer-

kelijk is en in de Kerk niet buiten de gemeenschap wil staan. „Ik hoop dat ik een echte heilige der laatste dagen ben,” zei zij. „Ik houd van het Evangelie en ik ben van mening dat een mens zich alleen door het naleven van het Evangelie op zijn gemak en veilig en gelukkig kan voelen. Ik ben werkelijk verzekerd van de waarheid van het Evangelie.”

Zuster Kimball is in Colonia Juarez, in Mexico, aan de voet van het gebergte, de Sierra Madre, opgegroeid. Tot 1912 leefde Camilla Eyring met haar familie in vrede en voorspoed in het mormoonse dorpje. Plotseling was het door de Mexicaanse burgeroorlog met de rust in het stadje gedaan. Camilla was toen 17 jaar oud.

In juli 1912 besloten de vader van Camilla en anderen dat het tijd werd om te vertrekken. Zij verborgen hun kostbare eigendommen op de vliering en onder de vloer van hun huizen. De familie van Camilla, die uit dertien personen bestond, mocht slechts één kist met persoonlijke eigendommen meenemen. Hoewel Camilla's vader dacht dat zij na enkele weken weer zouden kunnen terugkeren, duurde het veertig jaar voordat Camilla het huis, waarin zij woonde had, weer terug zou zien.

De volgende dag werden haar familie, de andere vrouwen, kinderen en oude mensen op de trein gezet die naar El Paso, in Texas, ging. Het treinstel, dat bestond uit enkele gammele passagiers- en goede-

Zuster Camilla Eyring Kimball

renwagens, maar waarin meer dan 1000 mensen gepropt waren, slingerde het stationnetje uit.

„Wij hadden het verschrikkelijk toen de vertraagde trein eindelijk vertrok en door de verstikkende hitte van de jullizon reed. De mensen zaten als haringen in een ton. Sommige wagons zaten zo vol dat er bijna geen staanplaatsen meer waren en wij vreesden voortdurend dat wij door de revolutionairen zouden worden aangevalen,” herinnert zuster Kimball zich. „Je voelde je opgejaagd vee.”

In El Paso werden Camilla, haar familie en de andere

mormoonse vluchtelingen ondergebracht in primitieve houten loodsen. De kleine ruimten die aan de gezinnen waren toegewezen werden slechts door oude dekens van elkaar gescheiden. Camilla had in Colona Juarez een gelukkige jeugd gehad en was niet voorbereid op de situatie geen huis meer te hebben.

Toen Camilla enkele weken in El Paso was, bood de Mexicaanse regering ten slotte iedere vluchteling die ergens in de Verenigde Staten familie had, waar hij of zij heen kon gaan een gratis treinkaartje aan. Camilla werd naar de Brigham Young Academie in Provo (Utah) gestuurd om haar intrek bij haar oom Karl Eyring te nemen en haar schoolopleiding af te maken. „Ik was het onhandigste zeventienjarige meisje dat ooit geleefd had,” zegt zuster Camilla Kimball. Van de nacht waarin zij alleen per trein naar Provo vertrok, herinnert zij zich: „In mijn onwetendheid pakte ik mijn jas bij mijn andere bagage in. Toen wij in de bergtgen van Colorado aankwamen, sneeuwde het en de trein was niet verwarmd. Ik vroom bijna dood. Ik had een paar opgerolde dunne dekens bij mij, maar ik was te trots om deze om mij heen te slaan, tot ik bijna bevroor. Geen kind heeft ooit meer aan misplaatste trots aan de dag gelegd dan ik.”

Nadat zij met zeer hoge cijfers geslaagd was voor de middelbare school, ontving zij in juni 1914 een onderscheiding in de huishoudkunde en een speciaal diploma om aan kerkelijke onderwijsinstellingen te kunnen lesgeven. Zij heeft twee jaar les gegeven aan de Millard Academie in Hinckley, Utah. Zij liep verder één jaar college aan de universiteit van Utah en gedurende één zomer bezocht zij de Universiteit van Californië te Berkeley.

Zuster Kimball zegt: „Iedereen moet zijn best doen om bij te blijven. Een van de doelstellingen van de Kerk is de geest levend te houden.” Sinds haar kindertjaren is lezen een geliefd tijdverdrijf voor zuster

Kimball geweest. Zij streeft naar voortdurende intellectuele vooruitgang.

Na haar jaar aan de Universiteit van Utah, ging Camilla als onderwijzeres naar Arizona, waarheen haar familie verhuisd was. Toen zij president Kimball voor de eerste maal ontmoette was zij onderwijzeres.

„Het was op een dansavond en het was niet zo'n fijne ervaring,” lachte zij. „Ik was een nieuweling in de groep en hij danste niet met mij. Ik was een beetje boos op hem; ik vond dat dat het minste was wat hij kon doen. Dit was voordat hij op zending ging. Hij had veel vriendinnen.”

De volgende keer dat zij hem zag was toen hij terug gekomen was van zijn zending. Op een avond in de herfst wachtte zij op de bus toen de jonge Spencer W. Kimball eraan kwam en zei: „Jij ben juffrouw Eyring, nietwaar?” Hij ging naar de plaats waar zuster Kimball woonde om daar een vriend op te zoeken. „Nadat hij zich had voorgesteld gingen wij naast elkaar zitten in de bus. Hij vroeg mij of hij eens bij mij langs mocht komen. Dat was het begin van onze vriendschap en die leidde tot een korte verkering.”

De volgende week bracht Spencer haar thuis een bezoek. Zij maakte zich juist klaar om uit te gaan met een jongeman en was gekleed in een duster en had krulspelden in haar haar. De jongeman, waarmee Camilla een afspraakje had, kwam nog voordat Spencer weer vertrokken was, en daarom gingen zij die avond met z'n drieën uit. Het duurde niet lang voordat Camilla en Spencer hun wederzijdse liefde ontdekten. „Wij ontmoetten elkaar in september en huwden in november,” vertelt zij.

Zuster Kimball zegt: „Je vindt nooit een gelukkig leven. Je maakt het.” Haar echtgenoot, vier kinderen, zeventenwintig kleinkinderen en vele vrienden getuigen van de grote vreugde die zij voor hen in hun leven is geweest. Zuster Kimball schrijft haar gelukkige huwelijk toe aan hun beider waardering voor het standpunt van het Evangelie inzake het huwelijk en het leven. „Wij weten dat het huwelijk eeuwig is en dat wij zowel aan onze toekomst als aan ons heden bouwen,” zei zij. „Wij hebben dezelfde idealen en wij komen uit hetzelfde milieu; geen van ons beiden was rijk. Wij moesten zuinig zijn en hadden dezelfde opvattingen over de waarde van het geld. Wij hebben dezelfde meningen over de opvoeding en het Evangelie.”

Hoe zuster Kimball het geluk heeft gevonden is geen geheim. „Een mens kan geluk vinden door het Evangelie na te leven,” zei zij. „Het Evangelie strekt zich uit over alle dingen van het leven. Het is ingesteld om de mens gelukkig te maken.”

President en zuster Kimball zijn leden van de wijk Monument Park 2, Ring Bonneville (Utah), alwaar zij de leidster van de les geestelijk leven van de ZHV is.

Als vrouw die organiseren kan, zei zij ons: „Ik ben van mening dat tijd erg belangrijk is. Ik ben graag met opbouwende zaken bezig. Ik mis het geduld om met mijn handen over elkaar te zitten.”

Zij vindt de lessen van de ZHV erg stimulerend en enorm goed. „Ik houd van de ZHV,” zei zij. „Ik vraag mij af of een vrouw in de Kerk ooit de gelegenheid voorbij mag laten gaan om naar de ZHV te gaan.”

Zuster Kimball is van mening dat er geen enkel kennisniveau bestaat, of het wordt door de ZHV-lessen aangevuld, en dat vrouwen voortdurend vooruitgang moeten maken. „Het is voor een vrouw van betekenis om intellectueel levendig te blijven,” zei zij. „Het is zo makkelijk om, wanneer je ouder wordt, lui te worden en niet werkelijk de aandrift te voelen om veel te lezen en op de beste wijze begriep te maken van je tijd. Ik vind dat moeders op hun hoede moeten zijn voor de invloeden waaraan hun kinderen zijn blootgesteld en de verleidingen kennen waarmee zij te maken hebben,” vervolgde zij. „Zelfs grootmoeders moeten een bepaalde invloed op hun kleinkinderen uitoefenen. Ik heb altijd getracht onze kinderen te leren dat de mens niet volmaakt is, maar dat Gods plan voor ons heil wel volmaakt is. Wanneer iemand erin slaagt het Evangelie voor honderd procent na te leven, is hij een heel eind op weg naar de volmaaktheid.”

Haar stralende leven toont dat die mensen geluk vinden, die zichzelf wegcijferen, die van alle hoogmoedigheid afscheid willen doen, omdat zij het eeuwige vóór zich zien. „Zie mij niet als een toonbeeld van deugd. Ik ben verschrikkelijk menselijk,” voegt zij eraan toe. Maar allen die zuster Kimball kennen, moeten onwillekeurig denken aan hetgeen in de Spreuken geschreven staat:

„Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden? Want haar waardij is verre boven de robijnen ... Zij smaakt dat haar koophandel goed is; haar lamp gaat des nachts niet uit.” (Spreuken 31:10, 18.)

*Spencer W. Kimball
in de zending
van de Centrale
Staten van de Verenigde
Staten in 1914-1916*

*Camilla Eyring,
lerares aan de Gila
Academy in de tijd
van haar verlovings met
Spencer W. Kimball*

In veel opzichten komt het Oude Testament ons als een moeilijk te begrijpen Boek voor. Het handelt over een geheel andere tijd en maatschappij dan de onze. Om een volledig inzicht te kunnen krijgen in het Evangelie van Jezus Christus, moeten we echter weten wat dit belangrijke deel van de Bijbel inhoudt — hoe het ontstaan is, waarom het zo belangrijk is en waarom het nu zoveel voor ons betekent.

Petrus, die het alleen met het Oude Testament moest stellen, heeft gezegd: „... geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging; Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.” (II Pet. 1:20, 21.)

Petrus maakte zich vooral zorgen om mensen die de Schriften naar eigen goeddunken wilden uitleggen. In zijn verklaring zet hij ons uiteen waarom het Oude Testament Schrift is. Waarom christen en Jood het beiden in hun canon hebben aanvaard, en waarom de heiligen der laatste dagen het als een deel van hun standaardwerken zien. (Zie LV 50:13-24; 68:1-5; I Ne. 22:2.) Als heilige mannen onder Gods inspiratie gesproken hebben en het gezag hebben ontvangen het volk des Heren door middel van geboden toe te spreken zijn die woorden gezaghebbend geworden. (LV 28:2; 43:1-7.)

We weten dat de Schriften door onvolmaakte mensen zijn geschreven. (Ether 12:23-29.) We weten ook dat het Oude Testament overnamefouten bevat, vertaalfouten, en fouten die ontstaan zijn doordat de mensen de tekst foutief hebben gemoderniseerd. (Moz. 1:23, 40-42; I Ne. 13:23-29.) Maar ondanks het feit dat de teksten niet altijd zo overkomen als ze door geïnspireerde mannen zijn geschreven, heeft hun waarde de tand des tijds doorstaan en hun heilzame invloed heeft het gemoed van velen geïnspireerd.

Ongeveer zesduizend jaar geleden begon de eerste auteur van deze oudste heilige kronieken zijn werk. Zou hij begrepen hebben hoe enorm belangrijk de geschiedschrijving was waarmee hij bezig was? Zou hij ingezien hebben wat een onmetelijke invloed die verslagen duizenden jaren later zouden hebben op het leven van zijn nageslacht? Vermoedelijk wel. Het is duidelijk dat de schrijvers van vroeger groot gewicht hechtten aan wat ze optekenden.

Adam was de eerste. Zijn verslagen bevatten de geslachten van de uitverkoren dienstknechten des Heren (Moz. 6:8; LV 107:40-42; Abr. 1:4); de rechten van die lijn op het Priesterschap (Abr. 1:28, 31); kennis van het plan van zaligheid (Mozes 6:45-68; 7:1); een verslag van de schepping (Abr. 1:28, 31) en nog meer profetische richtlijnen door de Here gegeven.

Is dit alles misschien niet door Adam zelf geschre-

De samenstelling van het Oude Testament

DOOR KEITH H. MESERVY

Broeder Meservy, lector in oude geschriften aan de Brigham Young Universiteit, is tweede raadgever in de bisschop van de derde wijk van Pleasant View in Provo.

ven, dan zijn ze geschreven door die na hem kwamen, waaronder Henoch die schreef wat er gebeurde in de grote vergadering van de kinderen van Adam, toen de Here zelf aan de getrouwen verscheen. (LV 107:53-57.) Niet alleen Adam en Henoch hebben verslagen gemaakt, maar ook Abraham. (Abr. 1:5.) Ook Jozef behoorde tot de bekende schrijvers van de belangrijke profetische verslagen. (II Ne. 3; 4:1, 2.) We nemen aan dat dergelijke mannen zeer nauwkeurig waren met hetgeen ze op schrift stelden zodat de geschiedschrijving in volgende generaties zeker werd gesteld.

Mozes volgde deze trant zo zeer dat zijn geschriften, bekend als de Wet, de geschriften die toen bij de joden in gebruik waren overheersten.

Een van de redenen waarom zijn geschriften in al hun omvang zo naar voren komen is dat er iets zeer belangrijks in zijn leven is voorgevallen dat invloed had zowel op de openbaringen die hij van de Here had ontvangen als op de geschriften van vroeger waar zijn volk de beschikking over zou krijgen.

Vanaf Adam tot Mozes (zo'n 2.700 jaar) is het werk des Heren bestuurd door de bediening en de orde van het Melchizedekse Priesterschap (LV 107:40-57; 84:6-17). Daardoor waren de openbaringen en geboden, die de mensen in die periodes van God ontvingen, in overeenstemming met het priesterschapsgeslag dat ze droegen. De openbaringen werden opgeschreven en waren de geschriften voor de kinderen des Heren in die tijd.

De Here breidde de mogelijkheid van deze zelfde bediening ook uit tot de volgelingen van Mozes. Maar zij verstokten hun hart en keerden haar de rug toe. De Here gaf hun geboden die ze, toen, niet gehoorzaam waren. Het gevolg was dat Hij de geboden herriep en Zijn handelen met hen aan hun rijpheid aanpaste. Daarom ontnam de Here hun zowel de volheid van het Priesterschap als Zijn zegeningen. *Het is duidelijk dat Mozes de geschriften van Adam, Henoch, Abraham en Jozef heeft bewerkt voor het boek Genesis. Zelf schreef Mozes de volgende vier boeken, die de lagere wetten bevatten, daar de kinderen Israëls niet rijp waren om hogere wetten te aanvaarden.*

Daarvoor in de plaats gaf Hij hun het lagere priesterschap, het Levitische Priesterschap, en een wet in overeenstemming met de macht daarvan. (Mos. 13:28-30; Gal. 3:6-29.) De zogenaamde Mozaïsche wet, in de boeken Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium, was het gevolg. (LV 84:6-28; Ex. 34:1, 2 uit de Geïnspireerde Versie; Deut. 10:2; Heb. 4:10.)

De aan deze mensen gegeven nieuwe opzet was zo anders van aard dat zonder bezwaar van een Mozaïsche evangeliebedeling kan worden gesproken.

Deze bedeling zou zo blijven tot de Here een nieuwe wetgever zou introduceren die het gezag zou hebben de oude gang van zaken, die door Mozes was vastgesteld, te wijzigen. (Jezus Christus was die Wetgever.) Als Hij zou komen met de nieuwe wet en bedeling zouden de mensen geestelijk rijp genoeg zijn zich erin te schikken en het oude kunnen ruilen voor het nieuwe. Mozes gaf ze de raad daarop voorbereid te zijn. (Deut. 18:15-19; zie ook II Ne. 26:1; 32:6; III Ne. 9:17-22; 15:1-10; 20:23; Joh. 5:45-47.)

Zo werden het Melchizedekse Priesterschap met de daarbijbehorende wet, die in de dagen van Adam in Israël gevestigd waren, in de dagen van Mozes weggenomen. Dit zou een verklaring kunnen zijn voor het feit dat er, vanaf de dagen van Adam tot die van Mozes, zo weinig kronieken over de Kerk zijn. We nemen aan dat toen het Priesterschap werd weggenomen, ook zijn wetten en kronieken weggenomen werden. (Alma 12:9-11; Ether 4:1-7.)

Ondanks het feit dat de tijd van Adam tot Mozes ongeveer tweemaal zo lang duurde als die van Mozes tot Christus (van Adam tot Mozes ongeveer 2.700 jaar; van Mozes tot Christus ongeveer 1.300 jaar), handelt het hele Oude Testament, met als enige uitzondering Genesis, over de instelling en besteding van de Mozaïsche bedeling. Het Oude Testament is dus hoofdzakelijk de geschiedenis van de „Mozaïsche Kerk“, met Genesis als inleiding.

We nemen aan dat Mozes de geschiedschrijving van weleer heeft bewerkt en het boek Genesis geschreven. (Moz. 1:42; 2:1.) Al doende heeft hij diè zaken eruit geput die voor zijn volk nuttig waren en hun de achtergrond zouden laten zien die ze nodig hadden om het volgende te weten: wie ze waren, waar ze vandaan kwamen, hun roeping als het uitverkoren volk, hun eerder gesloten verbonden en hun tegenwoordige en toekomstige verantwoordelijkheid jegens God. (Gen. 12 - 50.) De 2.000 jaar geschiedenis vanaf Adam tot Abraham worden verhaald in maar negen hoofdstukken. (Gen. 3 - 11.) Daaraan vooraf gaat het verslag van de schepping. (Gen. 1 - 2.)

De boeken direct na Genesis – Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium – verhalen over veranderingen in het priesterschap, over hoe de wet die met het priesterschap in verband stond werd ontvangen, waardoor de Mozaïsche bedeling een aanvang kon nemen. De wet van Mozes, in deze boeken vervat, werd de fundamentele, alles omvattende wet. Zijn functie in die tijd is te vergelijken met die van de Leer en Verbonden nu.

De andere profeten bouwden verder op wat er toen gevestigd was, maar de Thora vormde het fundament voor de verdere ontwikkelingen. Vanaf toen moesten de kinderen Israëls die wet kennen en naleven. Die werd hun tot gezaghebbende leidraad –

hun ijzeren roede. (Deut. 6:1-9; 10:12, 13; 5:28-31; 17:18-20; Joz. 1:5-8.) Latere profeten en leiders citeerden er vaak uit als aanzet tot een bepaalde actie. Met de dood van Mozes werd dit wetslichaam gesloten en niets werd er meer aan toegevoegd. Het bleef een boekenserie apart, de Thora van Mozes.

Er kwamen andere profeet-schrijvers. Sommigen kennen we, sommigen niet. Hoewel Jozua misschien niet als profeet geroepen is, was hij wel iemand die zich onderscheidde door de leiding van de Geest na te volgen. (Num. 27:18.) De joodse traditie zegt dat hij de schrijver is van het boek dat zijn naam draagt. Waarschijnlijker is dat hij het materiaal heeft geschreven waaruit men later heeft kunnen putten.

Het is niet bekend wie Richteren en Ruth geschreven hebben. De joodse traditie zegt dat Samuël Richteren heeft geschreven. Dat kan heel goed zijn, omdat we weten dat hij zich bezighield met het schrijven van officiële kronieken. (I Sam. 10:25.) Misschien dat er in die tijd, waarin de monarchie werd gevestigd, nog een fundamentele verandering plaatsvond aangaande het soort kronieken die werden bijgehouden. Vanaf toen is er een tweede soort verslag bijgehouden dat de koninklijke aangelegenheden behandelde – de kronieken van de koningen. (I Kon. 11:41; 14:29; 15:7; 15:31; enz.) Deze werden door de schrijver van het boek Koningen gebruikt als bron. De schrijver heeft ook nog geput uit de profetieën en openbaringen van de diverse profeten. (I Kron. 29:29; 30; II Kron. 9:29; 12:15; 13:22; 32:32; 33:15, 19; enz.) Deze werden, samen met nog meer koninklijke geschiedschrijving, gebruikt als basismateriaal voor het schrijven van de kronieken.

Voor een verklaring over de twee soorten kronieken op de koperen platen dient men I Ne. 5:10-13 te lezen. Verder lezen we in I Ne. 9:3-4 de aanwijzing van de Here aan Nefi om twee soorten platen te maken. Hij moest grote en kleine platen bijhouden. De Bijbel laat duidelijk zien dat er een verscheidenheid aan verslagen werd bijgehouden, die ter beschikking stonden van de samenstellers van de boeken die in de Bijbel voorkomen.

Nu we iets weten over het basismateriaal waaruit de schrijvers van Koningen en Kronieken hebben kunnen putten stelt dat ons misschien in staat enkele verschillen die we in deze boeken tegenkomen, te plaatsen.

De joden brengen de geschriften van de Bijbel in drie categorieën onder: de wet, de profeten en de geschriften. Genesis tot en met Deuteronomium zijn de wet. Jozua, Richteren, Samuël en Koningen zijn ingedeeld onder de profeten. Om een of andere ons onbekende reden werd Kronieken niet hier onder gerangschikt, maar onder de Geschriften.

Duidelijk is dat al die boeken in de vorm zoals we

ze nu hebben, zijn samengesteld door een of meerdere schrijvers. In die hoedanigheid heeft hij functioneerd net als elders Mormon, die ook het werk van zijn voorvaders bewerkte.

„Ongeveer 600 v. Chr. wordt het duidelijk dat er een compilatie van geschriften – een boek – ontstaat. De geschriften bevatten in die tijd blijkbaar de wet, de geschiedschrijving van de koninkrijken en de geschriften van de profeten – ook die profeten wier geschriften niet voorkomen in ons Oude Testament (Jozef, Zenos, Neum en Zenock).”

Het is niet zo moeilijk in de Bijbel de hand van de bewerkte te ontdekken. Vaak, als we geboeid zijn door wat we lezen, zouden we graag eens over zijn schouder willen gluren om in zijn basismateriaal te kijken. Maar het werk van de auteur is onherroepelijk. Wat weggelaten of wat gehandhaafd is hangt af van zijn oordeel. Hoe geweldig is het Mormon aan het werk te zien en dan te bedenken hoe nauwgezet hij, op aanwijzing van de Here, zijn werk deed. Waar hij iets toevoegde (de Woorden van Mormon) of weg liet (III Ne. 26:6-12; 28:25), gaf hij steeds gevolg aan aanwijzingen van de Here.

Men neemt aan dat de latere profeten (Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Daniël en de twaalf „kleine” profeten – Hosea tot en met Maleachië –) allen het boek hebben geschreven dat hun naam draagt. In de wereld der wetenschap klinkt het wellicht kettens, maar de heiligen der laatste dagen hebben toegang tot meer schriftdelen. Die laten ons zien wie de kronieken van weleer opgesteld hebben, en hoe een heilige opdracht aanvaard en uitgevoerd werd. (Er kwamen enkele opvallende uitzonderingen voor op deze regel, maar uitzonderingen bevestigen de regel; zoals Omni 8-11.)

Wij leven in een tijd waarin we onze eigen Schriften hebben zien ontstaan, en we zijn ook begunstigd met een ononderbroken, waarachtige, profetische bediening. Wij weten dat profeten het mensdom iets te bieden hebben en dat ze stellig profetiseren kunnen aangaande toekomstige gebeurtenissen. Hun geestelijk inzicht is niet beperkt tot de horizon van hun eigen tijd.

Veel profeten hebben bij het schrijven van hun profetieën gebruik gemaakt van een secretaris. Dat deed Jeremia, althans bij enkele gelegenheden. (Jer. 36:1-4.) Ook Joseph Smith deed dat. Maar de geschreven woorden waren nog steeds de woorden van de profeet. Ook kan het zijn dat latere schrijvers en bewerkers aan de geschriften van de profeten hebben gewerkt.

De rest van de Bijbel bestaat uit een aantal verslagen dat door de joden de *geschriften* wordt genoemd. Daartoe behoren de Psalmen, de Spreuken, Job, het Hooglied, Ruth, Klaagliederen, Prediker,

Esther, Daniël (die wij onderbrengen onder de profeten), Ezra, Nehemia en Kronieken. Deze behoorden blijkbaar niet tot de Schrift in de dagen van Nefi; wellicht moeten deze boeken in of na de Babylonische ballingschap zijn toegevoegd.

Van sommige van deze kronieken kunnen we inzien waarom ze in de canon zijn opgenomen, maar er is er één dat Joseph Smith geheel uit de Bijbel heeft weggelaten toen hij die onder inspiratie reviseerde. Het manuscript van de Geïnspireerde Versie bevat deze aantekening: „Het Hooglied van Salomo is niet geïnspireerd geschreven.” Dit onthefte de heiligen der laatste dagen van de noodzaak zijn voorkomen in de Schriften te rechtvaardigen.

Hoe zit het nu met de andere boeken? Als we ons in herinnering roepen wat de Here heeft gezegd: „... Mijn ziel scheidt behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegen op hun hoofd worden beantwoord” (LV 25:12), kunnen we heel goed begrijpen waarom de Psalmen, een verzameling Hebreeuwse gezangen van verschillende auteurs, in de Schriften zijn opgenomen. Uit de overlevering en uit de opschriften die boven verscheidene Psalmen staan wordt duidelijk dat David in dit boek een zeer groot aandeel heeft gehad. Deze gezangen geven blijk van zo'n groot geloof en zo'n grote geestkracht dat ze de christenen, sinds het christendom los staat van het jodendom, tot grote geesdrift bewogen hebben.

Sommige deskundigen rekenen het getuigenis van Job tot 's werelds beste literaire werken. Het worstelt schrijnend en dramatisch met het aloude probleem, van wat de Here met de mens voor heeft. Het geloof dat in dit boek tot uitdrukking wordt gebracht strekt alle mensen ten voorbeeld.

Spreuken en Prediker worden onder de wijsgerige literatuur gerangschikt en verschaffen inzicht in de praktische levensproblemen. Allerwege denkt men dat Salomo deze beide boeken heeft geschreven, evenals het Hooglied van Salomo. Ezra en Nehemia vormen eigenlijk één boek, dat de geschiedenis vermeldt van de terugkeer van de Joden uit de Babylonische ballingschap (538 v. Chr. en daarna.) Ze vatten de Joodse geschiedenis weer op, die ophield na II Koningen of II Kronieken. Waarschijnlijk heeft Ezra deze beide boeken geschreven.

Esther is een ontroerend verhaal dat de Joden erg aanspreekt, omdat die immers zo lang, onderworpen aan de wreedheid van hun onderdrukkers, onder vreemde volkeren hebben geleefd. Er is niet bekend wie het heeft geschreven en wanneer.

Ongeveer 600 v. Chr. wordt het duidelijk dat er een combinatie van geschriften — een boek — ontstaat. De geschriften bevatten in die tijd blijkbaar de Wet,

de geschiedschrijving van het koninkrijk en de geschriften van de profeten — ook die profeten wier geschriften niet voorkomen in ons Oude Testament (Jozef, Zenos, Neum en Zenock). Tussen Nefi en Christus werden nog meer kronieken toegevoegd, zoals we in onze tegenwoordige Bijbel kunnen zien. In die tijd is er dus nog meer bewerkt.

Wij hebben nu 39 boeken in het Oude Testament en nemen aan dat dit het aantal is dat er eens was. Maar de Joden hebben er in hun Bijbel maar 24. Daar moet wel aan worden toegevoegd dat hun 24 boeken precies dezelfde zijn als onze 39, maar de nummering en samenstelling van de onderscheiden boeken in de Bijbel is anders dan onze Statenvertaling (en de latere vertalingen).

Anderzijds heeft de katholieke kerk niet alleen een ander aantal en een verschillende samenstelling, maar verder ook een aantal boeken die Joden en protestanten eruit hebben gelaten — de apocriefe boeken, boeken die volgens hen even heilig zijn als de andere in hun canon.

Toen de protestanten zich losmaakten van Rome en stelden dat de Bijbel de hoogste autoriteit voor alle gelovigen was, kwam de vraag naar voren welke boeken de Bijbel zou moeten bevatten. De protestanten besloten dat de stem van de Joodse gemeenschap in Palestina de beslissende stem moest zijn. Daaruit voortvloeiend hebben de protestanten de apocriefe boeken uit hun Schrift verwijderd. Het standpunt van de heiligen der laatste dagen over de apocriefe boeken wordt weergegeven in afdeling 91 van de Leer en Verbonden. Hoe hebben de Joden in Palestina besloten welke boeken in hun canon moesten voorkomen? Het is te lang geleden om daarover een duidelijk inzicht te kunnen verkrijgen. Er moet bepaald zijn welke boeken gezaghebbend waren en relevant en welke niet. Of zo'n besluit nu aan één man was voorbehouden, zoals bij Mormon, of aan een aantal mensen, zoals bij de samenstelling van onze Leer en Verbonden, weten we niet.

Veel aanwijzingen, in het Oude Testament en in de openbaringen uit de laatste dagen, doen ons iets inzien over oorsprong, groei en ontwikkeling van het Oude Testament en zijn uiteindelijk verschenen als één geheel, samengesteld uit vele boeken. Er is echter nog veel dat om nadere opheldering vraagt. Eén ding is duidelijk: dat de hand des Heren de samenstelling en overdracht ervan bestuurt. Het is een wonderlijk boek, in enkele opzichten kan het op één lijn gesteld worden met andere geschriften die we hebben, maar met een unieke rol, daar het ons verhaalt over „... de handelingen des Heren in andere landen, onder mensen van ouds...” (I Ne. 19:22.)

Zal er gedurende het duizendjarige rijk wanneer Satan gebonden is, goddeloosheid op aarde zijn?

ROY W. DOXEY, professor kerkgeschiedenis en dogmatiek en hoofd van het godsdienstig onderwijs aan de Brigham Young Universiteit.

In het verleden hebben mannen van God de wens gekeesterd om in een rechtvaardige gemeenschap te leven en de Here heeft hun gezegd, dat zij dit eens zullen meemaken, maar dat dit, vanwege de goddeloosheid en de gruwelen, niet in hun tijd zal zijn. (LV 45:11-14.) De heiligen der laatste dagen kijken ook uit naar de vervulling van de beloften uit de Schriften dat de aarde, bij de tweede komst van Christus, zijn paradijselijke staat wederom zal ontvangen en rechtvaardigheid, vrede en voorspoed zullen heersen. (Tiende Artikel des Geloofs.)

De tweede komst van Christus brengt ook de vernietiging van de vele legers, die tegen de Joodse staat strijden, met zich mee, alsmede de vernietiging van de corrupte naties die het licht van het Evangelie verworpen hebben. (2 Thess. 1:7-9; LV 29:9; 63:34, 54; 101:23-24.) Sommige mensen denken dat Jezus het

einde der aarde bedoelde, toen Hij „het einde van de wereld” voorspelde. (Matth. 24:3.) Dit idee werd echter door de profeet Joseph Smith tegengesproken, toen hij door middel van inspiratie verklaarde, dat deze passage „de vernietiging van de goddelozen” betekende. (Joseph Smith 1:4, 31.)

Toch wees Joseph Smith erop, dat „er gedurende de duizend jaren” van het millennium „goddeloze mensen” zullen zijn. (Leringen van de Profeet Joseph Smith, pag. 285.) De Here heeft echter geopenbaard, dat goddelozen ook die mensen zijn, die niet tot Hem gekomen zijn door de volheid van het Evangelie aan te nemen. (LV 29:16; 76:50-53; 84:49-53.) Daarom zullen er gedurende het millennium eerzame mensen zijn, die de volheid van het Evangelie niet geaccepteerd hebben, terwijl de moreel goddelozen bij de komst van de Here vernietigd zullen worden.

President Joseph Fielding Smith schreef dat de Here plotseling zal komen, maar alle condities, die voor het millennium voorspeld zijn, zullen niet terstond verzezenlijkt worden. De eeuwenoude tradities zullen de mens blijven beïnvloeden. Daar de mens zijn vrije wil heeft, zal hij in staat zijn te handelen zoals hij wil, terwijl satan gebonden is.

President Smith besluit met deze woorden betreffende de komst van de Heiland: „Corruptie en ondeugd zullen van de aarde weggevaagd worden, evenals zij, die deze praktijken bedrijven. Het zal zijn als in de dagen van de grote Nefitische verwoesting ten tijde van de kruisiging, dat slechts de rechtvaardiger of betere klassen onder de mensen, met inbegrip van de heidenen, zullen blijven leven.” (*Concerning the Millennium*, Improvement Era, deel 23 [1920], pag. 113.)

Ik ben nooit gehuwd geweest. Bestaan er in het komende leven gelegenheden te huwen?

JAMES E. FAUST, Assistent van de Raad der Twaalven en algemeen directeur van de OOV van de Melchizedekse priesterschap.

Iemand heeft eens gezegd: „Geloof in God is de wetenschap dat alle regels eerlijk zijn en dat er prachtige verrassingen zullen komen.”

Zonder twijfel kunnen onze alleenstaande zusters gerekend worden tot de meest toegewijde leden van de Kerk. Onlangs heeft wijlen president Harold B. Lee van deze groep gezegd: „Onder u bevinden zich enkele zeer edele leden van de Kerk.

De profeten van God hebben herhaaldelijk verzekerd, dat de getrouwe, ongehuwde vrouwen verhoging zullen ontvangen. Verhoging eist, dat de kandidaten de verordeningen en de verzegelende zegeningen ontvangen; dit betekent natuurlijk dat zij in het volgende leven verzegeld zullen worden aan de een of andere waardige priesterschapsdrager en alle zegeningen van het huwelijk zullen genieten.

In onze samenleving neemt, gewoon tegetrouw, de man het initiatief in huwelijksaangelegenheden. De vrouw komt hierdoor, voorzover het huwelijksaanzoeken betreft, in een moeilijke situatie, omdat zij eerder aanzoeken accepteert, of van de hand wijft, dan dat zij zelf aanzoeken doet. President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: „Een vrouw zal door de Here niet geoordeeld worden omdat zij een aanzoek weigert, waarvan zij aanvoelt dat zij deze niet op de juiste wijze kan accepteren. Als u in uw hart voelt, dat het Evangelie waar is, en u onder de juiste omstandigheden deze verordeningen en verzegelingen in de tempel des Heren zou ontvangen, en dat u in deze verordeningen en verzegelingen gelooft, en deze hoopt en wenst te ontvangen, terwijl u niet in de gelegenheid bent om

(Wordt vervolgd op blz. 286)

Eigentijdse openbaring

Slutel tot begrip van het Oude Testament

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

De openbaring van deze tijd doet ons het Oude Testament begrijpen, hetwelk nog steeds zijn elgen identiteit en opzet heeft. Dat betekent dat we er niet aan hoeven te twijfelen dat de eigentijdse openbaring van nu ons de gevolgtrekkingen en het begrip verschaft die de Here wil dat deze generatie maakt en heeft. De openbaringen aan de profeet Joseph Smith die van toepassing zijn op het Oude Testament, bestaan uit tenminste drie soorten:

1. De herstelling en vertaling van documenten van weleer, zoals het Boek van Mormon en het Boek van Abraham. Deze twee boeken komen voort uit eenzelfde omgeving als de Bijbel, en zijn in deze bedeling door een profeet van God vertaald om door ons te kunnen worden gebruikt. We weten daarom zeker dat we beschikken over een juiste vertaling.
2. Een herstelling van de geschriften van bepaalde profeten uit het Oude Testament, echter zonder dat Joseph Smith die documenten van weleer in handen heeft gehad. Hiertoe behoort het Boek van Mozes, waarin opgenomen de visioenen van Mozes en een profetie door Henoeh, aan de profeet Joseph openbaar gemaakt. We hebben hier dus niet te maken met een vertaling van oude documenten zoals bij het Boek van Mormon en het Boek van Abraham.
3. Goddelijke openbaringen over geschiedenissen uit het Oude Testament en/of personen die aan Joseph Smith werden gedaan.

Door de geïnspireerde hand van Joseph Smith krijgen we nieuwe kennis van oudtestamentische geschriften en personen.

Hoewel geen vertaling van bijbelse documenten, voorzien veel openbaringen uit de Leer en Verbonden bijbelse personen en voorvallen van commentaar en krijgen we er een duidelijker beeld door. Met name de afdelingen 84, 107 en 132 zijn openbaringen waardoor we het Oude Testament veel beter begrijpen.

Een heilige der laatste dagen heeft dus veel geschreven informatie over het Oude Testament tot zijn beschikking. Hij doet zichzelf tekort als hij al dat materiaal bij zijn studie niet benut.

De openbaringen aan de profeet Joseph getuigen dat de bijbelse geschiedenis in wezen juist is, zij het onvolledig. Dat wil zeggen, ze getuigen dat de schepping van de wereld een heilige zaak was, doelbewust en weloverwogen en ingevolge de aanwijzingen van de goddelijke wil. Ze staan voorts in voor de bijbelse aanwijzing dat de mens letterlijk Gods nakomeling is — niet alleen maar Zijn schepping, maar Zijn kind, van dezelfde afkomst, van Hem rechtstreeks afstammend. De openbaringen van deze tijd leren voorts dat Adam inderdaad gevallen is, dat dat een noodzakelijke episode was in de vooruitgang van de mens en dat de Vader, die de val had voorzien, het mensdom een Verlosser bezorgde. (Zie Moz. 4:1-4; Abr. 3:22-28; II Ne. 2:22-26.)

Ook vullen de openbaringen van nu ons onvolledige bijbelse verslag aan, door aan te tonen dat het Evangelie van Jezus Christus Adam onderwezen werd door hemelse wezens. Adam geloofde in Jezus Christus, wist van Gods plan van zaligheid en onderwees zijn kinderen daarin.

De openbaringen van de profeet getuigen dat de oudtestamentische patriarchen en profeten mensen waren die echt op aarde hebben geleefd. Bovendien laten ze zien dat de profeten en patriarchen van weleer intelligente, rechtvaardige mannen waren, door God en engelen onderricht werden, het priesterschap droegen en de Heilige Geest als Leidsman hadden. Dat het Koninkrijk Gods in de dagen van Adam gevestigd werd en dat het priesterschapsgeslag vanaf het begin is voortgegaan door formele opvolging en ordening door het opleggen der handen door diegenen die ertoe bevoegd waren.

Van deze punten zijn sommige nieuw voor deze generatie; ze zijn uitsluitend bekend door de openbaringen aan de heiligen der laatste dagen. Dat wil zeggen, onze tegenwoordige bijbelvertalingen leren ze ons niet. Andere zijn niet geheel nieuw want er wordt in het Oude Testament op gezinspeeld. Het is echter door de opheldering die aan deze zaken, in de openbaringen van deze bedeling, wordt gegeven dat we ze nu kunnen bespreken.

Wie het Oude Testament leest weet bijvoorbeeld dat de God van de Israëlieten van weleer bekend stond bij de naam die we nu uitspreken als „Jehova”. Maar de lezer die zich beperkt tot de Bijbel ziet vaak niet in dat Jehova, de God Israëls, dezelfde was als die later in Bethlehem uit Maria werd geboren en de naam Jezus Christus draagt. Dat betekent dat Jezus Christus in voorsterfelijke conditie op de berg Sinaï Mozes de Tien Geboden gaf. De openbaring uit de laatste dagen laat hierover geen twijfel bestaan. Die maakt ook duidelijk dat de profeten van weleer wel degelijk begrip hadden van het feit dat hun God naar de aarde zou komen om hun Verlosser te wor-

den. Zelf vertelde de verrezen Jezus de Nefieten dat Hij het was die Mozes de wet had gegeven. (Zie III Ne. 15:4, 5.) Hij zei ook tot hen: „Ik ben de God van Israël, en de God der ganse aarde, en ben voor de zonden der wereld gedood.” (zie III Ne. 11:14.)

Bij het brandende braambos werd aan Mozes gezegd dat een van de namen Gods „IK BEN” was. (Zie Ex. 3:14.) Twee openbaringen in de Leer en Verbonden laten Jezus zien als „IK BEN”. (LV 38:1 en 39:1.) Uit de openbaringen van deze laatste tijd komen we dus te weten dat de God Israëls die verbonden sloot met Abraham, Izak, Jakob, Jozef en Mozes, dezelfde was als die ook bekend was als Jehova, DE ZIJNDE, IK BEN, de Heilige Israëls, en Jezus Christus.

Wat verder nog uit de openbaringen van nu kan worden opgemaakt en dat aan wat in onze tegenwoordige Bijbel staat kracht bijzet, is het volgende.

1. ADAM. Openbaringen uit de laatste dagen, in het bijzonder het Boek van Mozes in de Parel van Grote Waarde, geeft opheldering over de doop in water en het ontvangen van de Heilige Geest, het offeren van een dierlijke offerande, het feit dat Adam vele kinderen had, en de vergadering van Adam en zijn nageslacht in de vallei Adam-ondi-Ahman, waar de Here aan hen verscheen. (LV 107:55.)

2. KAIN. Buiten wat in het Oude Testament over Kaïn staat vermeld leren we in de openbaring van deze tijd waarom het offer van Kaïn door de Here niet kon worden aanvaard (Moz. 5:18); dat de verwerping van Gods raad Kaïn ertoe bracht een verbond met satan te sluiten en een geheim complot te smeden met gewin als doel (Moz. 5:26-33 en Hel. 6:26, 27); en wie Kains vrouw was. (Moz. 5:28).

3. HENOCH. Over Henoch staat in het Oude Testament erg weinig vermeld. Slechts enkele verzen in Genesis (5:18-24). Over zijn bediening komen we veel aan de weet uit het Boek van Mozes. Ook over zijn profetieën, zijn stad, en zijn opnemings in de hemel; over zijn roeping tot de bediening, en zijn grote kennis van het Evangelie van Jezus Christus. (Zie Moz. 6:21 en 7:69.)

4. METHUSALACH. Ook over deze man vermeldt de Bijbel weinig, maar uit openbaring van deze tijd zien we dat hij op aarde mocht blijven toen de stad Henoch werd opgenomen (Moz. 8:2, 3); dat hij door Adam tot het heilige priesterschap werd geordend, en dat hij op zijn beurt Noach tot het priesterschap ordende (LV 107:50-52). Joseph Smith heeft aange-toond dat volgens een Egyptische papyrus Methusalach astronoom was. (Zie *Man, His Origin and Destiny* door Joseph Fielding Smith, p. 269, 470, 488. Een uitgave van Deseret Book; 1965.)

5. NOACH. In de Bijbel staat erg weinig over wat Noach vóór de zondvloed tot de mensen predikte.

Uit het Boek van Mozes leren we echter dat hij geloof in Jezus Christus predikte, bekering, doop in water, en het ontvangen van de Heilige Geest. Openbaring uit de laatste dagen laat ons zien dat hij een veel groter profeet was dan een weervoorspeller. Als men de Bijbel leest zou men de indruk kunnen krijgen dat Noach de zondvloed aangekondigd heeft zonder verder profetenarbeid te verrichten. We zien ook dat Noach Gabriël is, de engel dus die Daniël, Zacharias en Maria bezocht. (Zie Luk. 1:5-17; 26-38; Daniël 8:15 tot einde.)

6. MELCHIZEDEK. In de Bijbel is Melchizedek een wat mysterieuze figuur, slechts even genoemd in verband met Abraham (Gen. 14:18-20), in de Psalmen (110:4), en een paar keer in Hebrëeën (5-7). In die passages wordt hij afgeschilderd als een voorname priester aan wie Abraham tienden betaalde, maar meer niet. Uit de openbaring van de laatste tijd is ons bekend dat hij een groot prediker van de gerechtigheid was die een heel volk tot bekering bracht (zie Alma 13:18, 19); dat hij Abraham ordende tot het priesterschap (LV 84:14); dat hij zo'n groot hogepriester was dat in de Kerk van weleer het priesterschap naar hem werd genoemd (LV 107:1-4). Deze gegevens vinden we niet in de Bijbel.

7. ABRAHAM. Over Abraham vertelt de Bijbel ons veel. De eigentijdse openbaring biedt nog meer, met name door het Boek van Abraham. Tot de nieuwe kennis uit die geschriften van de laatste dagen behoort dat Abraham wetenschap droeg omtrent het planetaire stelsel, omtrent het voorbestaan, omtrent zijn ordening in het voorbestaan tot profeet, ook een nader verslag kende van de schepping, en wij bezitten verdere opheldering en meerdere kennis over het verbond met Abraham.

8. JAKOB. Van bijzonder belang in de openbaringen van nu is de verklaring in LV 132:37 dat Abraham, Izak en Jakob nu goden zijn en dat ieder die status heeft verworven door geloof in en gehoorzaamheid aan de Here in het aards bestaan.

9. JOZEF. Uit het Boek van Mormon weten we van het deel van de vervulling van de zegeningen van Jozef en de verbonden die God met hem sloot. (Zie II Ne. 3:4; 4:2.) Tot zijn profetieën, waarvan in onze Bijbel slechts een zeer gering aantal te vinden is, behoren voorzeggingen en uitleggingen over Mozes en Aäron die de kinderen Israëls uit Egypte zouden leiden, en over een ziener met de naam Jozef die in het laatste der dagen zou komen. (Zie II Ne. 3 en ook Gen. 50:24-28, Geïnspireerde Versie.)

10. MOZES. De openbaring uit de laatste dagen in het Boek van Mozes, in de Parel van Grote Waarde, verschaft ons een ruimer begrip van Mozes. Er is een uitgebreid verslag van zijn visioenen en geschriften, met inbegrip van het verslag van het voor-gvallene op de berg Sinaï.

11. JOZUA. Uit de openbaringen van deze tijd komen we te weten waarom de Here de legers van Israël onder Jozua het land Kanaän deed binnenvallen en er bezit van nemen, hoewel daardoor vele inwoners de dood vonden. (Zie I Ne. 17:31-35.) In het Boek van Mormon vestigt dit de aandacht op een belangrijk evangeliebeginsel — dat een volk niet toevalligerwijze door God uitverkoren wordt maar door gerechtigheid — en dat landen en volken door de Here worden verworpen als ze goddeloos worden. Dit werpt licht op een moeilijk en vaak misverstaan facet van het Oude Testament.

12. DE PROFEET ELIA. Uit de openbaringen weten we dat de profeet Elia de sleutels hield van de verzegelingsmacht van het priesterschap (LV 110). Dit heeft ons begrip verruimd over zijn vermogen om vuur uit de hemel af te roepen en de hemelen te verzegelen zodat er in Israël drie en een half jaar geen regen zou vallen. (Zie I Kon. 17, 18.) Door Elia's bezoek aan de tempel in Kirtland, in 1836, begrijpen we de profetie uit Maleachi 4:4-6 beter. (Zie LV 2, 110.)

13. JESAJA. De openbaringen aan de heiligen der laatste dagen, met name het Boek van Mormon, laten ons op velerlei wijzen Jesaja beter begrijpen door het verklaren en uitleggen van zijn profetieën. Het Boek van Mormon haalt herhaaldelijk gedeeltes uit Jesaja aan en legt vervolgens de bedoeling uit. Dat komt vooral voor in de onderrichtingen van Nefi, Jakob, Abinadi en Jezus.

Er zijn in de openbaringen van nu nog meer ophelderingen en punten die ons het Oude Testament beter doen begrijpen. Elk schriftdeel is een getuige van de waarachtigheid van het andere. Verslagen uit de laatste dagen geven bekendheid aan vele klare en kostbare gedeeltes die uit de Bijbel verdwenen waren. Uiteindelijk zal alle Schriftuur tot één geheel worden verzameld en samen uitwassen om de waarheid te gronden en het getwist bij te leggen. Dit zal velen „... doen weten dat het Lam Gods de Zoon is van de Eeuwige Vader“, en de punten van Zijn leer, zodat ze weten „hoe tot Hem te komen, daar zij anders niet kunnen worden gered.“ (I Ne. 13:40; zie ook II Ne. 3:12; 29:8, 12-14; I Ne. 15:14.)

Dr. Matthews, lector Oude Schrift aan de Brigham Young Universiteit, is lid van het Kerkelijk Coördinatiecomité Volwassenen.

De geschiedenis van de herstelling van het Evangelie is een van de meest aansprekende aller tijden. Joseph Smith werd bezocht door vele personen van de andere zijde van de sluier, naar gelang de herstelling van het Evangelie voortgang vond. Er waren personen bij van wie het Oude Testament gewag maakt. President John Taylor heeft gezegd dat daarbij waren: „Abraham, Izak, Jakob, Noach, Adam, Seth, Henoeh, en Jezus en de Vader, en de apostelen die op dit [het Amerikaanse] continent hebben geleefd en die hebben geleefd op het oostelijk half-rond. Hij stond op even vertrouwelijke voet met die mensen als wij onderling.“ (Journal of Discourses, deel 21, p. 94.) In de Leer en Verbonden wordt ook gesproken van bezoeken van Mozes, Elias, Elia, en van „... verschillende engelen van Michaël of Adam af tot op de huidige tijd ...“ (LV 128:21.)

Adam

Seth

Henoeh

Noach

Abraham

Mozes

Elia

Joseph Smiths
bekendheid met personen
uit het Oude Testament

VRAAG EN ANTWOORD

(Vervolg van blz. 281)

deze verlangens te verwezenlijken, zal de Here voor u zorgen en u zult gezegend worden — *geen enkele zegening zal u worden onthouden.*

De Here zal u oordelen overeenkomstig de wensen van uw hart. Wanneer u in dit leven bepaalde zegeningen worden onthouden, zal Hij u niet oordelen over hetgeen waarover u geen zeggenschap hebt." (*Doctrines of Salvation*, Bookcraft Incorporated, 1955, deel 2, pag. 77.)

Nadat Edward Partridge tot bisschop was geroepen werden ook anderen tot bisschop geroepen. Riep de Here bisschop Partridge tot presidenterende bisschop?

D. MICHAEL QUINN, geschiedkundig medewerker aan het Bureau van de Kerk-historicus.

Voor vakmensen in de kerkgeschiedenis is het antwoord waarschijnlijk duidelijk. Zij zouden onmiddellijk antwoorden: Ja, Edward Partridge raad voor elk gebied georganiseerd. Er is geen bewijs dat de ene bisschop enig gezag over de andere had. Wanneer zij gezamenlijke vergaderingen van de leiders van beide gebieden bijwoonden, werden zij ver-

meld als bisschop van Zion en bisschop van Kirtland of werden zij samen als bisschoppen van de Kerk vermeld.

Na de moelijkheden in Missouri verhuisden de heiligen naar Illinois, waar het aantal bisschoppen snel vermeerdeerde. Voor iedere wijk van Nauvoo en de omliggende ringen werden bisschoppen geroepen. Toen bisschop Partridge overleed waren er negen bisschoppen in de Kerk.

Volgens een openbaring aan Joseph Smith op 19 januari 1841 werd op was de eerste presidenterende bisschop van de Kerk. De geschiedenis van de Kerk toont aan, dat hij in 1831 presidenterende bisschop werd, en dit bleef tot zijn dood in 1840. Volgens deze verklaringen werd hij opgevolgd door Newell K. Whitney.

De documenten, die betrekking hebben op de geschiedenis en de ontwikkeling van de Kerk, tonen echter aan, dat Edward Partridge feitelijk niet de presidenterende bisschop van de Kerk was. In feite werd het ambt van presidenterende bisschop van de Kerk pas in 1847 ingesteld.

Het laatste presidenterende quorum dat werd ingesteld, werd het ambt van presidenterende bisschop, voorafgegaan door het regionale ambt van algemene bisschoppen van de Kerk.

Het ambt van algemeen bisschop van de Kerk werd ingesteld als gevolg van de formering van de twee centra in de beginperiode van de Kerk, te weten in Kirtland, Ohio en Independence in Missouri. In 1831 had elk centrum meer dan 1000 leden. De organisatie van de Kerk in Ohio en Missouri verstrekte ten slotte de idee van de „twee centra“.

Edward Partridge werd op 4 februari 1831 (LV 41:9) aangesteld tot bisschop van de Kerk en later in dat jaar verhuisde hij naar Missouri om aldaar over de heiligen te presidenten.

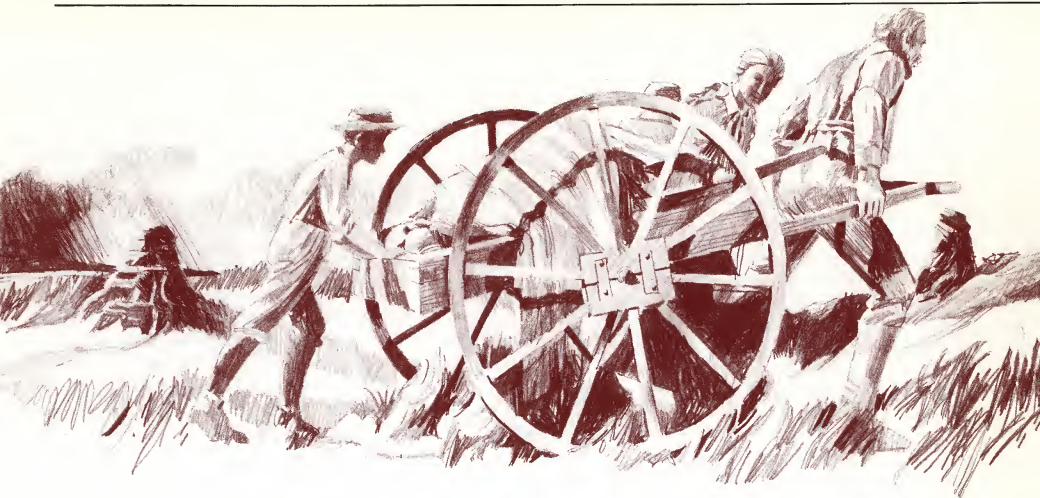
Op 31 december 1831 werd Newell K. Whitney geordend tot bisschop om in Kirtland te presidenten. In 1834 werd er in de twee centra van de Kerk voorts een presidium en een hoge George Miller „het ambt van bisschop verzegeld — zoals op mijn dienstknecht Partridge is geschied." (LV 124:21.) Dit scheen het stelsel van het hebben van verscheidene bisschoppen te handhaven met, zoals opgedragen, twee algemene bisschoppen.

Als aanvulling op het blijvende karakter van de rol van de algemene bisschop, voorzorg de openbaring later in het ambt van een presidenterende bisschop van de Kerk: „En verder zeg ik u: Ik geef u Vinson Knight, Samuel H. Smith en Shadrach Roundy — indien hij het wil aannemen — om als bisschop en raadgevers te presidenten ..." (LV 124:141), dus als bisschop.

Hieruit blijkt, dat Vinson Knight dus beschouwd moet worden als de eerste presidenterende bisschop in deze bedelling. Hij werd als zodanig beschouwd door Orson Pratt, de geschiedkundige van de Kerk, en door president John Taylor. Bisschop Knight vervulde de functie van presidenterende bisschop echter niet op de wijze waarop deze functie thans wordt vervuld, maar hij vervulde deze functie als de derde algemene bisschop van de Kerk.

Na de dood van bisschop Knight en het vertrek van de heiligen uit Nauvoo werd Newell K. Whitney ondersteund als presidenterende bisschop. In 1847, direct na de aanvaarding van zijn roeping, begon hij als presidenterende bisschop op te treden. Hij oefende toezicht uit over de andere bisschoppen en over de wereldlijke zaken van de Kerk. Hij had geen raadgevers, maar Brigham Young en Heber C. Kimball stonden hem als adviseurs bij.

Alle presidenterende bisschoppen na bisschop Whitney hebben raadgevers geroepen en de Presidenterende Bisschop is tot op heden zo blijven functioneren.

Alles wel

„Vanmorgen heb ik een nieuw gezang gecomponeerd — Alles wel.”

Met deze korte notitie op 15 april 1846 vermeldde William Clayton in zijn dagboek het schrijven van een gezang dat de leden van de Kerk overal graag zijn gaan zingen. Nu heet het „Komt Heil'gen, komt”.

William Clayton maakte deel uit van de eerste karavaan pioniers die Winter Quarters verlieten toen de heiligen uit Nauvoo verdreven waren. Hij schreef het bovenstaande in zijn dagboek toen zijn karavaan 480 kilometer, 48 dagen van Nauvoo, verwijderd was. Zijn vrouw was achtergebleven. De avond voordat broeder Clayton deze woorden schreef ontving hij bericht dat ze het leven had geschonken aan een jongetje. Misschien was dit goede

nieuws een van de redenen waardoor hij zich geïnspireerd voelde te schrijven: „Alles wel”.

De tekst werd geschreven op een oude melodie gearrangeerd door J. T. White, en uitgegeven in de zangbundel *Original Sacred Harp*. De leden in zijn karavaan zongen het gezang dikwijls. Als iemand „Alles wel” inzette, viel het hele kamp in. Het gezang werd zo populair dat het ook werd gezongen door andere pionierkaravanen die de grote trek over de vlakten maakten.

Als u de woorden leest of zingt van dit bijzondere lied, begrijpt u dan hoe het de uitgeputte pioniers weer moed gaf? Het gezang getuigt van enorm geloof en moed. William Clayton zal door dit bijzondere gezang altijd in onze herinnering blijven voortleven. *

DOOR MARGARET C. RICHARDS
EN CAROL C. MADSEN

Vriendschap

Niemand heeft groter liefde dan hij, die zijn leven inzet voor zijn vrienden.

(Naar Joh. 15:13.)

Een klein meisje was eens ernstig ziek en moest, om in leven te blijven, een bloedtransfusie hebben. Haar broertje had de geschikte bloedgroep en de dokters vroegen hem of hij wat van zijn bloed wilde geven zodat zijn zusje in leven kon blijven. Zonder te aarzelen zei de jongen: „Maar natuurlijk!” Het was voor hem vanzelfsprekend.

Toen de bloedtransfusie achter de rug was, vroeg de jongen zachtjes aan de dokter: „Wanneer ga ik nu dood?”

Het duurde even voordat de dokter in de gaten had dat de jongen in de veronderstelling was dat hij dood zou gaan als hij zijn zusje bloed gaf. Hij had voor z'n zusje wel willen sterven.

Hebt elkander lief zoals ik u heb liefgehad.

(Naar Joh. 15:12.)

Jezus' leven was een toonbeeld van liefde. Hij leerde de mensen niet alleen onze hemelse Vader lief te hebben maar ook elkaar. Zelf is Hij altijd het volmaakte voorbeeld geweest van wat Hij onderwees.

Donderdags voor Pasen kwam Jezus met Zijn discipelen samen in een opperzaal van een huis in Jeruzalem. Daar aten ze hun laatste gezamenlijke maaltijd, een maaltijd die door de eeuwen heen

Geïllustreerd door Howard Post

bekend is geworden als het Laatste Avondmaal.

Na het eten stond Jezus van tafel op, nam een bekken water en waste de voeten van hen die bij Hem waren. Toen een van de discipelen vroeg (zie Joh. 13:16!) waarom Jezus dit deed, legde Hij uit dat pas later de volle betekenis tot hen door zou dringen. Hij voegde eraan toe: „Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij”.

Toen brak Jezus brood en schonk de bekertjes vol. Hij zegende beide en liet de anderen ervan nemen. Dat was de eerste viering van het Heilig Avondmaal.

De discipelen van Jezus kregen te horen dat Hij van hen scheiden zou als de avond om was. Ze waren daar erg verdrietig over. Rustig, met liefdevolle stem, zei Hij:

„Kinderkens, nog een kleinen tijd ben Ik bij u. Gij zult Mij zoeken, en gelijk Ik den Joden gezegd heb: Waar Ik heenga kunt gij niet komen; also zeg Ik ulieden nu ook. Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt. Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liede hebt onder elkander.

(Joh. 13:33-35.)

Sinds die tijd hebben velen de uitnodiging van Jezus aanvaard: „... kom herwaarts, volg Mij.”

Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen

(Mt. 22:39.)

„Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag, Heber!” riep zijn moeder uit, en zij gaf hem de mooiste jas die hij ooit gezien had. Hij was er zo blij mee en zijn ogen straalden van geluk. Heber wist wel hoeveel moeite het moeder had gekost om hem te maken, en hij wist niet hoe gauw hij hem aan zou trekken.

Toen Heber op zekere dag vlug even een boodschap deed zag hij een armoedig geklede jongen die

hulverde van de kou. Toen hij voorbij rende keek de jongen zo verlangend naar Hebers jas dat hij voor hij het wist stilhield, zijn nieuwe jas uittrok en hem aan de jongen gaf. De volgende dag zag Hebers moeder dat haar zoon zijn oude jas weer droeg inplaats van de nieuwe. Verwonderd vroeg ze wat hij met zijn nieuwe overjas gedaan had.

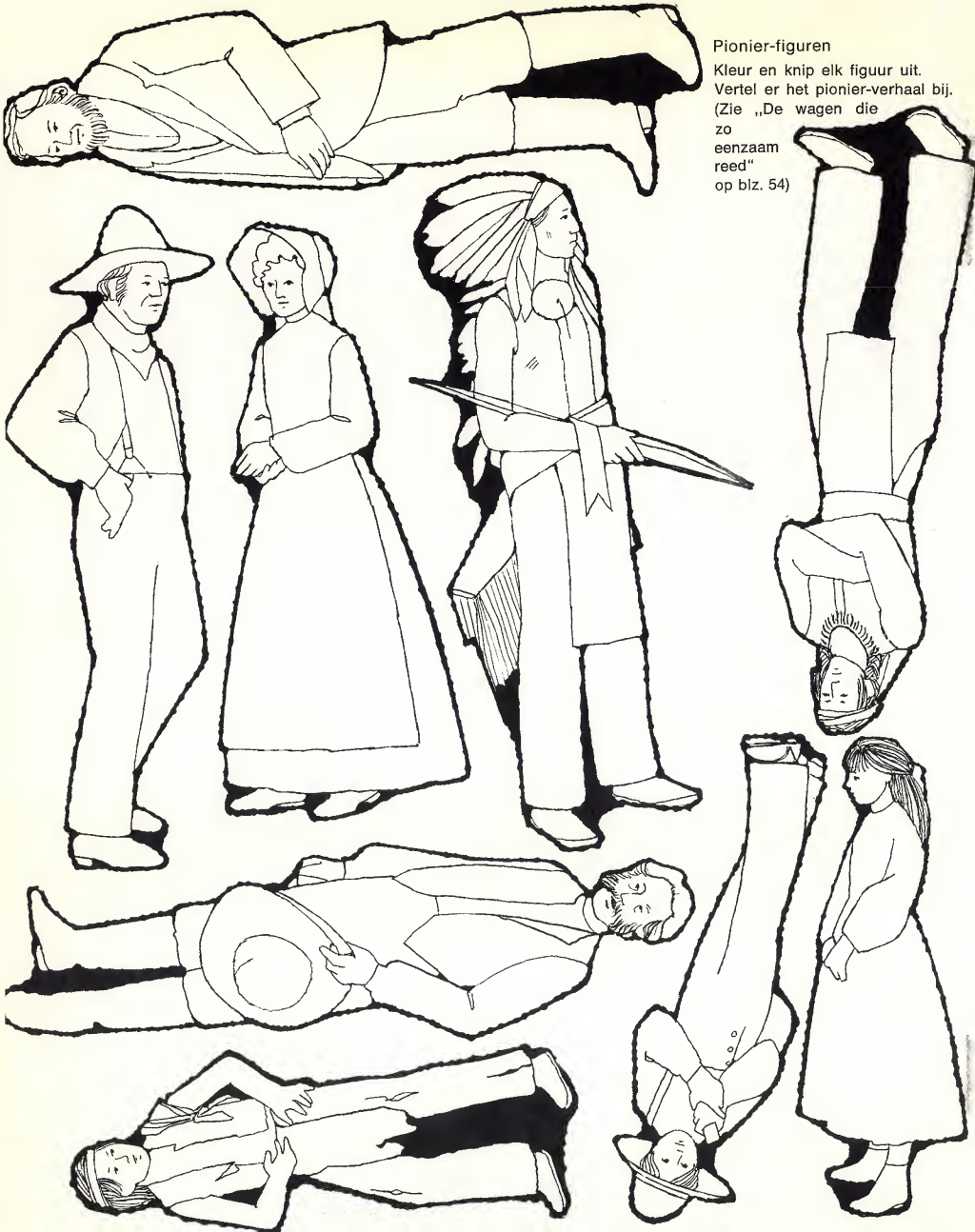
„O, mam” legde Heber J. Grant uit, „ik zag een jongen die hem veel harder nodig had dan ik, dus heb ik de jas aan hem gegeven.”

*

Pionier-figuren

Kleur en knip elk figuur uit.
Vertel er het pionier-verhaal bij.
(Zie „De wagen die
zo
eenzaam
reed“
op blz. 54)

Gelijke figuurtjes

DOOR WALT TRAGG

Zoek de slakken op die bij elkaar horen en kleur ze.

Hoe slaap ik?

DOOR CAROL D. PAUL

Vul in de open ruimte de naam van het dier in dat op de genoemde manier slaapt:

1. De slaapt overdag.
2. De houdt een winterslaap in een hol.
3. De slaapt met open ogen.
4. De slaapt staande.
5. De slaapt staande op één been.
6. De slaapt ondersteboven hangend.
7. De slaapt opgerold.

(5) de colivaar (6) de vleermuis (7) de oflant (1) de uil (2) de beer (3) de vis (4) de oltant
Hoe slaap ik?

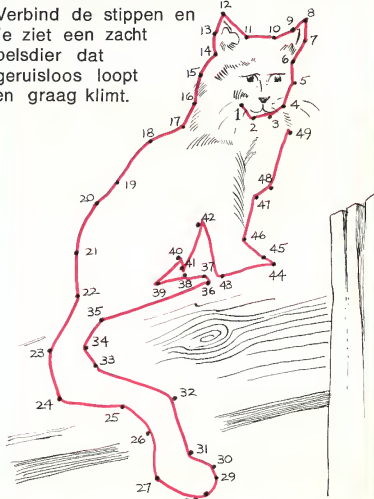
Voor de gras

PUNTENPUZZEL

DOOR CAROL EN JOHN CONNER

Verbind de stippen en je ziet een zacht pelsdier dat geruisloos loopt en graag klimt.

L. D. S. CHURCH

TRANSLATION SERVICE DISTRICT

LEADERS

De wagen die zo eenzaam reed

DOOR LUCY PARR

Tim Burton sjokte langzaam voort naast de stof overdekte wagen. De karavaan was pas twee uur op weg, maar hij voelde zijn benen al. Tim

besepte dat de anderen ook moe waren. Van de sfeer van blijmoedigheid die Tim de eerste weken van de reis gewend was, viel niet veel meer te bespeuren. Het enthousiasme van het nieuwe scheen gezakt te zijn; ze sjouwden alleen nog maar voort, naar het westen.

Tim werd opgeschrikt door luid gemopper van zijn grootvader en dan hield de wagen plotse-ling stil. Hij draaide zich om en zag met schrik hoe de wagen naar rechts overhelde. Opa nam zijn hoed af en streek zijn eeltige hand door zijn dikke witte haar. Een groep mensen kwam rond de wagen staan. „Een stuk steen onder het wiel. Er is iets gebroken”, zei de oude man. „Jullie kunnen maar beter verder gaan.”

„Verder gaan?” vroeg iemand. „Maar jij en de jongen ...”

De rest van zijn woorden slikte hij in toen opa snel zei: „Ik had gedacht: als een van jullie zich over Timothy zou willen ontfermen ...”

Tim was zo ontsteld dat hij de oude man ongelovig aanstaarde, maar tenslotte kon hij weer praten. „Ik wil niet zonder u verder gaan. We zijn toch altijd bij elkaar geweest vanaf de tijd dat papa en mama dood zijn. Nee, opa! Als u hier blijft, blijf ik ook. We blijven bij elkaar.”

Opa glimlachte. Trots en weemoedig wendde hij zich tot de anderen. „Tim is al bijna dertien en ik kan hem goed gebruiken. We repareren de wagen en over een paar uur hebben we jullie wel ingehaald.”

Er kwamen protesten maar de oude man was niet te vermurwen. Hij keek bedachtzaam om zich heen. „Mijn span ossen staat er beter voor dan de meeste andere. We halen jullie straks wel weer in.”

Tim en zijn opa keken toe hoe de karavaan verder trok, de helling op. Het gekraak van de uitge-

droogde houten wagens en het versleten leer klonk monotoon over de vlakke. Tim voelde zich leeg van binnen en verroerde zich niet tot de oude man zijn hand zacht op zijn schouder legde. „Kom Tim, er is werk aan de winkel.”

Tim moest een paar keer slikken; hij schaamde zich voor z'n ingehouden tranen. „Weet u zeker dat we het zullen fiksen, opa? Denk u ècht dat we de karavaan vlug zullen inhalen?”

Opa keek ernstig. „Het zal wel lukken als we geen tijd verliezen en nu vlug aan het werk gaan.” Hij liep naar de wagen. Tim volgde hem. „Zorg jij voor de ossen”, instrueerde opa hem. „Geef ze zo af en toe een nieuw stuk om af te grazen. Hou ze in de gaten, jongen.”

Onrustig drentelde Tim rond de eenzame wagen. De ochtend leek een eeuwigheid te duren. Het was al ver na twaalfen toen de oude man vermoeid zei: „We kunnen beter even een hapje eten.” Zwijgend aten ze en Tim zag een bezorgde blik op opa's gezicht.

„Ik wou dat ik kon helpen”, zei hij.

„Dat doe je ook”, stelde de oude man hem gerust. „Meer dan je denkt.” Hij ging weer aan 't werk en probeerde zijn zorgen voor Tim te verbergen. Pas laat in de middag was het dan zover. In plaats van de zorgelijke trek vertoende zijn gezicht nu een tevreden glimlach. „Tegen de tijd dat jij de ossen in de rivier hebt laten drinken, ben ik klaar, Tim”, zei hij, terwijl hij zich uittrekte om zijn verkrampte spieren wat te ontspannen. „Nu ze wat uitgerust zijn en genoeg gegeten hebben moeten de ossen in staat zijn een flinke ruk te maken. In de voornacht is het volle maan. Vóór de ochtend kunnen we de anderen inhalen.”

Tim bracht de ossen snel van de plaats waar ze graasden naar een klein riviertje. Maar plotse-

ling begon zijn hart sneller te kloppen. Verschrikt staarde hij naar een Indiaan die zich tussen de wilgen verschool.

Zijn hart klopte in zijn keel en Tim staarde hem sprakeloos aan. Toen slikte hij zijn angst weg. Hij was zo geschrokken dat hij niet zag dat die Indiaan ook een bange jongen was. Zijn ledereen kleding was op veel plaatsen gescheurd en zijn linker schouder was onhandig verbonden. Met argwanende blikken bekeken ze elkander.

„Ik ben Rennende Eland”, zei de jongen verlegen. „De zoon van Grote Boog.”

„Spreek je Engels?” vroeg Tim verrast, maar nog niet helemaal op zijn gemak.

„Beetje”, antwoordde Rennende Eland.

„Waar kom je vandaan?” vroeg Tim. „Ben je alleen?” Voorzichtig stapte hij achteruit toen de jongen uit zijn gebukte houding tussen de wilgen overeind kwam.

„Alleen”, gaf Rennende Eland ten antwoord en hij vertelde dat hij drie dagen geleden een diepe schouderwond had opgelopen. Hij voelde zich nu wel wat beter, maar was nog erg zwak. Toen hij het geluid van de wagens hoorde was hij tussen de wilgen weggekropen om zich te verbergen.

Op dat moment riep opa: „Timothy? Waar blijf je, jongen?”

„Ik kom er aan, opa,” antwoordde Tim. Hij wendde zich weer tot de indiaanse jongen. „Kom maar met me mee; misschien kan mijn grootvader iets voor je doen.”

Vlug vertelde Tim aan de oude man wat Rennende Eland gezegd had. Opa knikte bedachtzaam toen hij zag hoe de jonge Indiaan eraan toe was. Toen Tim uitverteld was, vroeg hij: „Wanneer heb je voor het laatst gegeten, jongen?”

„Drie dagen geleden. Heb wat bessen gegeten.” Rennende Eland kreeg het te kwaad en draaide zich om.

„Er is geen tijd meer om een vuur aan te leggen,” zei de oude man. „Maar er is nog maisbrood van vanmorgen, en gedroogd buffelvlees.” Met grote ogen keek de jongen naar het eten maar maakte geen aanstalten voordat opa zei: „Toe maar, jongen. Dat is voor jou.” Aarzelend tastte hij toe.

Terwijl de jongen at laadden opa en Tim de wagen weer op. „Het beste is dat we jou maar met ons meenemen,” zei opa tenslotte.

Opa verbond Rennende Elands wond beter en gaf hem een plaatsje achter in de wagen.

Tegen de tijd dat ze vertrokken ging de zon onder. Het leek zo lang geleden dat de karavaan hen hier achtergelaten had.

In de vallende duisternis liet opa de ossen zo snel als ze maar konden voortgaan. Het werd donker en steeds ging het voorwaarts, af en toe de dieren wat rust gunnend. Achter de heuvels kwam de maan op en maakte de reis wat gemakkelijker. Een eenzame tocht door het spookachtige landschap.

Ze liepen steeds naast de wagen om de last zo licht mogelijk te houden. Rennende Eland kwam van de wagen af en samen liepen ze zwijgend verder door de heldere nacht.

Eindelijk kwam de wagen vrij plotseling tot stilstand. „Het wordt tijd dat we halt houden voor de nacht,” zei opa vriendelijk. „We zijn allemaal doodop. We kunnen beter eerst wat slapen.”

Tim dacht dat hij nog maar net sliep toen hij aan zijn deken voelde rukken.

„Kom, Tim,” fluisterde opa. „We moeten verder; het is al bijna licht.”

Hoewel hij erg graag de andere wagens wilde inhalen, twijfelde Tim eraan of het wel zo verstandig was dat de oude man ermee instemde een kortere weg te nemen zoals de Indiaanse jongen had voorgesteld.

„Rennende Eland zegt dat deze weg wel verscheidene kilometers korter is”, legde opa uit. „Misschien treffen we de anderen nog vóór het donker is”.

Een uur later hielden ze even stil. Angstig keek Tim om zich heen zoals hij al zo vaak gedaan had. Hij had het beklemmende gevoel dat ze bespied werden.

„Opa!” schreeuwde hij verschrikt.

Vanachter de rotsblokken waren Indianen tevoorschijn gekomen. De wagen was omsingeld! Een ontzettende angst overviel Tim. Voor hem stond opa, stil, op zijn hoede. Tim zag hoe Rennende Eland bij de wagen vandaan liep en in zijn eigen taal, die Tim niet verstond, begon te roepen.

De kring van Indianen hield een moment stil. Er werd duidelijk overlegd. Een van de indrukwekkendste krijgers trad naar voren.

Even later draaide Rennende Eland zich om en kwam terug naar de wagen. „Dit Snelle Arend, broeder van mijn moeder,” legde hij uit. „Veel uren slaan zij ons gade. Verbaasd dat deze wagen van route afweek. Weinig blanken kennen deze weg door de bergen.”

Vriendschappelijk werd er gepraat en gelachen toen de Indianen Tim en de oude man bedankten. „Ik vertelde van wond, grote honger en hoe u hielp,” zei Rennende Eland tot opa. „Nu mijn mensen willen met u samen reizen. Zorgen dat geen problemen komen voor eenzame wagen.” Ze reisden samen en de Indianen maakten veel grapjes over de voortzwoegende ossen. Ze noemden de wagen een „machtige rollende wigwam,” en ze kwamen allemaal dichtbij om de wielen te zien draaien en om naar binnen te gluren.

Het was al laat in de middag toen de wagen weer op de hoofdroute uitkwam. En het was al schemer toen ze in de verte de in een cirkel opgestelde wagen-karavaan zagen staan. Ze waren veilig aangekomen.

Tim kon het niet helpen dat hij moest grinniken om de golf van opwinding en onrust die in het wagenkamp ontstond toen zoveel Indianen nabij kwamen. Op korte afstand van het kamp hielden de Indiaanse gidsen halt.

„Wij gaan nu terug,” zei Rennende Eland.

„Wij zijn erg dankbaar voor je hulp,” antwoordde opa hartelijk en ontroerd.

De Indiaanse jongen glimlachte. „Rennende Eland ook blij met u.” Toen, ernstiger: „Een boodschap gaat door ons land. Zegt dat dit reizend kamp vrienden zijn. Geen moeilijkheden.” Voordat Tim zich met zijn opa bij de andere wagens voegde, hield hij stil om afscheid van Rennende Eland te nemen. Hij hoopte dat hij hem nog eens terug zou zien. Maar ook al zou dat niet het geval zijn, Tim besefte dat ook een korte vriendschap een heel leven duren kan. *

BIJZONDERE VERHALEN UIT HET LEVEN VAN ONZE APOSTELN

MARRINER W. MERRILL

Korte levensbeschrijving

Broeder Merrill werd als zoon van Nathan Merrill en Sarah Ann Reynolds op 25 september 1823 te Sackville (New Brunswick) in Canada geboren. In 1853 verliet broeder Merrill Sackville en ging hij naar Salt Lake City.

In 1861 werd hij geroepen tot bisschop van de wijk Richmond in Cache Valley, een functie die hij zeventien jaar vervulde. In 1879 werd hij aangesteld als eerste raadgever van president William B. Preston van de ring Cache. Ook in deze tijd deed hij erg actief mee in burgerlijke en zakelijke aangelegenheden. In 1884 werd hij geroepen tot tempelpresident van de toen onlangs gereed gekomen tempel te Logan, een functie die hij tot zijn dood op 6 februari 1906 bekleedde. Op 7 oktober 1889 werd hij geordend tot apostel en werd hij lid van de Raad der Twaalfen, een functie die hij eveneens tot zijn dood bekleedde. Wegens bijzondere omstandigheden werd broeder Merrill in 1899 bovendien gekozen tot ringpresident van Ring Cache, zodat hij gedurende een periode van anderhalf jaar (in 1901 werd hij ontheven van zijn functie als ringpresident) werkzaam was als lid van de Raad der Twaalfen, en als ringpresident. En nog vond hij tijd om zijn handelsondernemingen te leiden.

Broeder Marriner Wood Merrill's leven was een leven van absolute toewijding aan de eeuwige waarheid van het Evangelie. Zijn ijver, eerlijkheid en oprechte omgang met zijn naasten verleenden hem kansen die op geen andere wijze verkrijgbaar zijn. De eerlijkheid die hij betrachtte in persoonlijke of zakelijke aangelegenheden was gelijk aan de eerlijkheid die hij in kerkelijke aangelegenheden toepaste. Zijn godsdienstige roepingen stonden op de eerste plaats, daarna kwamen zijn andere taken,

LEON R. HARTSHORN, compiler. *Exceptional Stories from the Lives of our Apostles*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973. Used by permission.

doch ongeacht welke, zij werden alle met een geest van rechtschapenheid en eerlijkheid uitgevoerd.

„Een opmerkelijke ervaring”

„Gedurende de winter van 1855/56 werkte ik — evenals de voorgaande winter — in North Mill Creek Canyon (gelegen in de bergen bij Salt Lake City). Uit deze periode wil ik U een ervaring vertellen. De maand januari 1856 vroor het 28 tot 34 graden en het was zo koud dat niemand — indien niet strikt noodzakelijk — zich buitenshuis begaf. Ik bevond mij in een dal om boomstammen op te halen. Nadat ik vijf stammetjes had omgehaakt en van takken ontdaan, begon ik ze op de slede te laden, het ene eind op de slede en het andere, het smalle, sleepte door de sneeuw. Daar de laadplaats door de vorst erg glad was, laadde ik met de grootste voorzichtigheid de eerste stam op de slede. Maar toen ik mij omkeerde om de tweede stam op te nemen, gleed de eerste van de slede en raakte mij met grote kracht in mijn knieholte zodat ik voorover op de vier andere stammen viel, die op de grond, of het ijs, lagen.

Bij mijn val gleed de haak, die ik gebruikte om de stammen op te laden, uit mijn hand en hij kwam buiten mijn bereik op de hardbevoren grond terecht. Toen ik enigszins van de schrik bekomen was, bemerkte ik dat ik voorover op de vier stammen lag en dat de vijfde stam, die vijftientwintig centimeter dik en ongeveer zes en een halve meter lang was, dwars over mijn benen lag. Daar lag ik zonder enig vooruitzicht op bevrijding uit deze positie, daar er die dag buiten mij niemand in het dal was. Ik dacht dat ik hier zou doodvriezen, alleen, in de bergen van Utah.

Zoals U zich kunt voorstellen was op dat moment mijn geest vervuld van zwaarmoedige gedachten. Door de val op de stammen had ik mijn borst en maag bezeerd en viel het ademen mij moeilijk. Ik wist niet wat ik moest doen in die benarde positie,

maar besloot de Here om hulp te vragen; dit deed ik in ernstig gebed. Na het gebed ondernam ik ver-geefse pogingen om mijzelf te bevrijden van de stam die over mijn benen lag. Ik zette deze pogingen voort totdat ik het door uitputting op moest geven en alle besef verloren had.

Het eerste wat ik mij later herinnerde was, dat ik mij ongeveer een kilometer of anderhalf verderop bevond op mijn lading stammen, terwijl de ossen de slede rustig voorttrokken. Versteend van kou, met mijn jas naast mij, maande ik de ossen tot stoppen en keek verwonderd in het rond. Toen herinnerde ik mij wat er voorgevallen was. Hoelang geleden het was wist ik niet, maar aangezien het twee uur later was dan de gebruikelijke tijd waarop ik naar huis ging, nam ik aan twee uur. Ik keek naar de lading en zag alle vijf de stammen op de slede, drie onder en twee boven, netjes vastgesjord, mijn bijl stak in de bovenste stam, mijn zweep lag naast mij op de lading en mijn schapevacht, die ik met de wol naar boven gekeerd gebruikte om op te zitten, lag ook op de lading, en ik zat er bovenop. Omdat het zo vreselijk koud was, wilde ik van de lading opstaan om mijn overjas aan te trekken, maar door de pijn in mijn benen en mijn borst kon ik mij slechts met grote moeite bewegen.

In zittende houding trok ik de overjas aan en drapeerde hem zo goed mogelijk om mijn benen. Ik zette de ossen weer in beweging, zij lieten zich gewillig leiden langs het pad naar het dal en ik kwam zonder moeilijkheden thuis. Bij mijn aankomst stond mijn vrouw op de uitkijk, bezorgd over mijn late terugkeer uit het dal. Zij hielp mij het huis binnen, zette mij bij het haardvuur, maakte het mij zo giefelijk mogelijk en verzorgde de ossen. Het duurde enige dagen eer ik in staat was weer wat te lopen. Wie het was, die mij bevrijd heeft van die boomstam, mijn slede oplaadde, mijn ossen inspande en mij op de slede zette, kan ik niet zeggen, ik weet het niet. Evenmin kan ik mij herinneren iemand gezien te hebben; ik weet zeker dat ik die dag alleen in dat dal was. Daarom weet ik zeker dat het de Here is geweest die mij het leven heeft gered, door mij uit die benarde situatie te bevrijden."

„Vader, u treurt te veel om mijn heengaan!”

Broeder Merrill was een man met veelzijdige belangstelling. Zijn boerenbedrijf, handelsbedrijf, veefokkerij, zuivelfabriek, enz. vereisten een zorgvuldige aanpak en wijze leiding. Deze laatste taken waren grotendeels toevertrouwd aan zijn oudere zonen. De zwaarste verantwoording berustte bij zijn oudste zoon, en naamgenoot, Marriner W. Merrill Jr. Toen Marriner Jr. op jeugdige leeftijd kwam te overlijden bracht dit grote moeilijkheden en vele zorgen met zich en het leek erop dat broeder Merrill deze slag niet te boven zou komen.

Daar broeder Merrill de tempel te Logan presideerde en zijn familie in Richmond woonde reisde hij regelmatig met zijn koets.

Tijdens één van die tochten op weg naar huis zat hij zo diep in gedachten verzonken over het verlies van zijn zoon dat hij zijn omgeving totaal vergat, tot dat het stilstaan van het paard hem met een schok tot de werkelijkheid bracht. Toen hij opkeek stond zijn zoon naast het rijtuig en zei tot hem:

„Vader, u treurt te veel om mijn heengaan! U maakt zich te veel zorgen over mijn gezinsleden en hun

Korte levensbeschrijving

Broeder Richards werd op 2 april 1821 te Richmond in Massachusetts geboren als zoon van Phinehar Richards en Wealthy Dewey; hij was het vierde kind uit een gezin van negen kinderen.

Hij werd door twee neven, Brigham en Joseph Young, onderwezen in het Evangelie en in 1838 op zeventienjarige leeftijd gedoopt. In 1840 werd hij aangesteld tot zeventiger en geroepen voor zijn eerste zending. In 1848 leidde hij een groep heiligen naar de Vallei van het Grote Zoutmeer. Op achtentwintigjarige leeftijd werd hij opgenomen in de Raad der Twaalven. Op 12 februari 1849 werd hij door Heber C. Kimball geordend tot apostel. In 1850 vervulde hij een zending in Engeland. In 1845 werd hij geroepen tot president van de Europese zending en in 1866 presideerde hij de Britse zending.

Broeder Richards was veertien jaar werkzaam als rechter van het Hooggerechtshof in Weber County. In 1889 werd hij kerkhistoricus.

Broeder Richards werd op 13 september 1899 president van de Raad der Twaalven.

Hij stierf op 78-jarige leeftijd, op 9 december 1899, in zijn huis in Ogden (Utah).

„Broeder Maeser en broeder Richards verstonden elkaar.”

Op de avond van de 14de oktober 1855 begaven drie zendingelingen (Franklin D. Richards, William Budge en William H. Kimball), Dr. Maeser, Edward Schoefeldt en enige anderen zich naar de oevers van de Elbe (in Duitsland), alwaar Dr. Maeser gedoopt werd door apostel Richards. Het was de eerste doop in deze bedeling in Saksen. Na de doop begaf het gezelschap zich op de terugweg naar het huis van Dr. Maeser. Daar William Budge de enige was die Duits

welzijn (zijn zoon liet een groot gezin met kleine kinderen achter). Ik heb veel werk te doen, maar ik maak me zorgen over uw smart. Ik ben in staat mijn gezin daadwerkelijk te dienen. Berust erin, want u weet dat hier veel werk gedaan moet worden en het was nodig dat ik geroepen werd. U weet dat wat de Here doet altijd goed is.” Na dit gezegd te hebben verdween zijn zoon.

Na dit gebeuren gaf broeder Merrill dit over, want hij besefte nu dat het de wil van God was dat zijn zoon stierf.

FRANKLIN DEWEY RICHARDS

sprak, trad hij op als tolk bij de conversatie tussen apostel Richards en Dr. Maeser. Het gesprek was nog maar juist op gang, toen apostel Richards tegen broeder Budge zei, dat hij niet meer nodig was als tolk, omdat broeder Maeser en hij elkaar uitstekend konden verstaan. Toen broeder Schoefeldt besefte dat de twee mannen zonder moeilijkheden met elkaar konden spreken, hoewel zij elkaars taal niet kenden, werd hij overmand door onbeschrijflijke gevoelens, omdat hij wist dat dit een openbaring van God was. Dr. Maeser getuigde jaren later, dat hij op het moment waarop hij uit het water gekomen was, gebeden had dat zijn geloof door toedoen des hemels versterkt mocht worden en hij was ervan overtuigd dat zijn gebed verhoord zou worden.

„Hij berispte de storm”

Tijdens één van zijn tochten over de Atlantische Oceaan, toen hij van de Britse Zending en in gezelschap van nieuwe heiligen en zendingelingen terugkeerde, gebeurde het dat er een hevige storm opstak en de golven zo hoog werden opgezweept dat de scheepsofficieren vreesden dat ze het schip te pletter zouden slaan. Toen ze geen raad meer wisten, bedacht hij dat hij het heilige priesterschap droeg, dat hem gezag verleende om de boze elementen te berispen en hun te gebieden tot rust te komen, gelijk de Heiland en de apostelen in hun tijd gedaan hadden. Toen hij zich van de anderen had afgezonderd hief hij zijn handen op en in de naam van Jezus Christus berispte hij de woedende storm en de golven hun geweld te staken en te kalmeren. De storm kwam onmiddellijk tot bedaren, er waren geen slachtoffers te betreuren en er was geen schade toegebracht aan het schip.

WEES WAAKZAAM

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE

Toespraak gehouden op de interregionale algemene conferentie van 24-26 augustus in München

Geliefde broeders in het priesterschap, ik heet u welkom in deze prachtige, indrukwekkende vergadering waarin de kracht van de Kerk uit de hier vertegenwoordigde Europese landen aanwezig is. Het priesterschap is immers het middelpunt en de kern van heel de Kerk, waarop de beginselen van het Evangelie gegrondvest zijn.

DE MACHTEN DER DUISTERNIS

Als tekst voor vanavond wilde ik graag een gedeelte uit de profetieën van Jesaja nemen, waarin hij vertelt van een visioen dat hij had. Daaruit haal ik slechts enkele passages aan: „Want aldus heeft de Heere tot mij gezegd: Ga heen, zet een wachter, laat hem aanzeggen, wat hij ziet. En hij zag ... en hij merkte zeer nauw op, met grote opmerking en hij riep: ... ik sta op den wachttoren geduriglijk bij dag, en op mijn hoede zet ik mij ganse nachten (dat wil zeggen elke nacht) ... wat ik gehoord heb van den Heere der heirscharen, den God Israëls, dat heb ik ulieden aangezegd. ... Men roept tot mij ... : Wachter! wat is er van den nacht? ... De wachter zeide: De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht; wilt gijlieden vragen, vraagt.” (Jes. 21:6-8, 10-12.) Dit visioen doet ons denken aan het beeld van een wachter op een wachttoren, door de burchtheer daar neergezet om uit te kijken naar de nadering van een mo-

gelijke vijand, die zich door stofwolken of andere verschijnselen zou kunnen verraden. Terwijl deze uur na uur verslag van zijn waarnemingen uitbracht, liet de Here hier in dit visioen aan de wachter vragen: „Wat is er van den nacht? Wat is er van den nacht?“, waarop de wachter zei: „De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht; wilt gijlieden vragen, vraagt.”

Dit visioen doet denken aan de woorden die de apostel Paulus gebruikte in zijn schrijven aan de Efeziërs: „Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht. Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven.” (Ef. 6: 12, 13.)

DE WAPENRUSTING GODS

Daarna geeft deze grote zendingsapostel, en moedige verderger van het geloof, aanwijzingen voor de wapenuitrusting van krijgslieden in de strijd tegen de vijand. Het is immers niet bij klaarlichte dag dat deze toeslaat, maar bij nacht en ontij, in ondoordringbare duisternis. Hij spreekt over vier lichaamsdelen van de krijgsman. De lendenen moesten worden „omgord ... met de waarheid.” (Met de lendenen wordt dan dat gedeelte van het lichaam bedoeld tussen heupen en ribben, omdat, volgens het bijbelse spraakgebruik, de lendenen een aanduiding zijn voor de plaats waar de organen zetelen waarmede het menselijk leven wordt verwekt.) „Het borstwapen der gerechtigheid” moest dienen als een beschermplaat over het hart dat, alweer in bijbelse zin, te beschouwen is als de zetel van het geestelijk leven; het geweten. U herinnert zich nog wel dat de Meester eens gezegd heeft: „Uit den overvloed des harten spreekt de mond.” (Mt. 12:34.) De lichaamsdelen die verder van een wapenrusting moesten worden voorzien zijn de voeten, die moeten zijn „geschoeid ... met de bereidheid van het Evangelie des vredes,” waarbij de voeten iemands levenswandel voorstellen, de weg waarlangs hij zijn reis door dit leven volbrengt. Tenslotte moet de strijder nog een „helm der zaligheid” dragen; op

God vertrouwen, met geheel zijn verstand. (Zie Ef. 6:14-17.)

De gebieden die het kwetsbaarst zijn voor de aanvallen van satan, de vorst der duisternis, en zijn strijdkrachten, zijn ten eerste onze reinheid, die beveiligd moet worden door het uitdragen van het Evangelie van Jezus Christus. Ons gedrag moet als een harnas ons hart beschermen, dat door de gerechtigheid moet worden bewaakt, opdat ons leven rein en zuiver mag blijven. Onze voeten moeten zijn „geschoeid met de bereidheid van het Evangelie des vredes,” waarbij ons tevens op het hart wordt gedrukt onze ogen steeds gericht te houden op ons uiteindelijke doel, het eeuwige leven; het leven in dat oord waar ook God en Christus wonen. (Zie LV 76:112.) De „helm der zaligheid” dient tot leiding van ons verstand, aangezien ons hoofd het centrum is waaruit onze geest bestuurd en ons leven geregeld wordt. Naar een bekend Engels spreekwoord is een mens zoals hij in zijn hart denkt. De Meester heeft ook gezegd dat niemand ooit een moord heeft begaan, zonder eerst boos te zijn geworden. Niemand heeft ooit overspel gepleegd, of hij heeft eerst een verkeerde of onzedelijke gedachte gekoesterd. Zo komt iemand ook niet tot diefstal zonder er eerst aan te denken. De wandaad moet dus eerst in iemands brein zijn uitgedacht, alvorens deze wordt bedreven.

HET EVANGELIE ALS WAPEN

Om nu een soldaat niet alleen maar geharnast ten strijde te laten trekken, zonder wapens om tegen de vijand te vechten, is nog een verlengstuk aan deze voortreffelijke les van de apostel Paulus toegevoegd. De wapens waar-

mee wij die verraderlijke, onzichtbare boze machten moeten bestrijden zijn: het schild van geloof in God, het geloof in Zijn hersteld Evangelie en in de leiding van de levende apostelen en profeten waarop de Kerk is gegrondvest, met Jezus Christus als „uiterste Hoeksteen” (zie Ef. 2:20.) De soldaat dient „het zwaard des Geestes” te hanteren, d.w.z. de leer van het Evangelie van Jezus Christus als zijn gids te beschouwen.

PRIESTERSCHAPSDRAGERS ZIJN WACHTERS

De priesterschapsdragers zijn met recht de wachters op de uitkijktorens van Zion. U bent degenen die aangesteld zijn om over de een of andere afdeling van de Kerk te presideren en op uw hoede te zijn voor de gevaren die de wereld belagen, zichtbare zowel als onzichtbare. U maakt deel uit van die priesterschapsdragers die dienst doen als de herders der kudden, gevormd door de leden van de Kerk, overal

ter wereld. Uw taak is veelzijdig. U moet diegenen die tot de Kerk toetreden in uw kerkelijke gemeenschap opvangen; u moet de oprechte zoekers naar de waarheid opsporen en ze met de zendingen in aanraking brengen; u moet voortdurend attent zijn op de noden van de behoeftigen. Met name uzelf onbesmet van de wereld bewaren dat naar het woord van de apostel Jakobus, „zuivere en onbevleete godsdienst” is. (Jak. 1:27.) U dient erop toe te zien dat ongerechtigheid niet de overhand krijgt en dat alle leden tot activiteit in de Kerk worden aangespoord. U dient de juiste beginselen te onderwijzen opdat leden, leiders en leerkrachten zichzelf weten te leiden en bijgevolg ook anderen leiding kunnen geven.

Als presiderende gezagsdragers bent u met de verantwoordelijkheid voor uw eigen kudde belast, voor de door u bestuurde gemeenten, districten, wijken of ringen. U dient daarbij als een vader te zijn en onze huisvaders telkens

„Priesterschapsdragers zijn waarlijk de wachters op de muren Zions. Gij zijt het, die zijt aangesteld om de gemeenten der Kerk te presideren en te waken tegen de gevaren die de wereld bedreigen, in de zienlijke zowel als in de onzienlijke dingen”

weer nauwlettend te wijzen op hun plicht toezicht op hun eigen gezin te houden en zich verder tot verdedigers van het geloof te ontwikkelen in de verschillende verantwoordelijke functies in de Kerk waartoe ze worden geroepen. Wij leven in een tijd waarover een beroemd acteur heeft geschreven: „God geve ons mannen: een tijd als deze vereist krachtige geesten, grote harten,

de gehele wereld uit te gaan en het Evangelie te prediken „aan alle natiën, geslachten, talen en volken.” (Zie LV 133:37.) We zien om ons heen dat thans in groten getale mensen, in de ringen en zendingen van de Kerk, tot bekering worden gebracht. Maar het moet ons altijd helder voor de geest blijven staan dat wij er niet op uit zijn om de aantallen door ons gedoopten zonder

Boek van Mormon. Moroni heeft zich er duidelijk over uitgesproken hoe wij onderscheid kunnen maken tussen hetgeen waar en het geen onwaar is. Uit zijn woorden vernemen wij het volgende: „Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwaade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is. Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is; want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen.” (Moroni 7:16, 17.)

Zoals het in de dagen van Moroni was, was het ook in het begin van deze bedeling. Sommige ouderlingen, die toen als zendelingen uitgingen, begrepen de verschijningen van allerlei geesten die in de wereld werkzaam waren, niet. Daarom gaf de Here een openbaring in antwoord op een speciale navraag aangaande deze zaak. Zogenaamde bovennatuurlijke verschijnselen waren niet ongewoon onder de toenmalige leden, van wie er enkelen beweerden visioenen en openbaringen te hebben ontvangen. In de grote openbaring die wij kennen als Afd. 50 van de Leer en Verbonden (deze afdeling moet men tot volledig begrip van de daarin

oprecht geloof en bereidwillige handen.”

Ja, juist in deze kerk hebben wij behoefte aan leiders met deze kwaliteiten opdat de voortgang van ons werk gewaarborgd moge worden.

Misschien kunnen wij de prestaties van onze voorgangers niet altijd evenaren, maar in één opzicht kunnen wij wél gelijkwaardig zijn aan allen die ons zijn voorgegaan: wij kunnen stuk voor stuk even goed en trouw zijn als zij waren.

Er leven overal mensen onder ons die wat wij ze kunnen bieden nodig hebben. Wij hebben de Evangelieboodschap die aan deze kerk is toevertrouwd om, naar het woord van de Meester, over

meer te registreren, maar dat het erom gaat hoeverlen wij tot de Kerk hebben gebracht die trouwe, actieve kerkleden geworden zijn. Groot is de waarde van de zielen der inactieven en niet-leden onder ons, zowel in deze landen als op de eilanden der zee (zie Jes. 11:11), en waarheen wij ook mogen gaan.

HOED U VOOR VALSE LEER

U, leden van de priesterschap, dient te waken tegen het insluipen van valse leerstellingen. In iedere bedeling heeft de Here het noodzakelijk geacht richtlijnen te geven, aan de hand waarvan de valse leer van de waarheid is te onderscheiden. Zo was het ook in de dagen van de profeten uit het

vervatte boodschap, maar eens in haar geheel doorlezen) vinden wij in de verzen 23 en 24, deze woorden: „En hetgeen niet opbouwt, is niet van God, doch is duisternis. Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.” (LV 50:23, 24.)

In een andere openbaring heeft de Here ons de volgende raad gegeven, en deze was in het bijzonder van toepassing op de presiderende autoriteiten der Kerk. Daarin zegt Hij namelijk: „En dit is het voorbeeld voor hen, dat zij moeten spreken, zoals zij door de Heilige Geest worden gedreven. En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.” (LV 68:3, 4.)

President Tanner heeft onze aandacht reeds gevestigd op een openbaring, die werd gegeven op dezelfde dag waarop de Kerk is georganiseerd. Daarin heeft de Here de leden van de Kerk aangeraaden acht te geven op hetgeen bij monde van de leider van de Kerk werd geopenbaard. Daaraan verbond Hij deze belofte: „... Indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.” (LV 21:6.)

VOLG DE LEIDERS

Daarom, mijn geliefde broeders in de priesterschap, die heden ten dage deze verantwoordelijke po-

sities bekleedt, kunnen wij u niet ernstiger aansporen dan wij tot nu toe al hebben gedaan, uw ogen gericht te houden op hen die de Here in Zijn Kerk tot leidinggevende posities heeft geroepen. Wanneer de Here iets tot Zijn volk te zeggen heeft, zal Hij dit doen langs de hiërarchieke weg, die Hij voor het zenden van boodschappen aan de Kerk heeft vastgesteld. Die boodschap wordt dan bij monde van de Algemene Autoriteiten overgebracht aan de ring- en zendingspresidenten, vervolgens doorgegeven aan de wijken en gemeenten, en zo op ordelijke wijze door de hele Kerk verspreid, opdat de leden daarvan duidelijk en met zekerheid kunnen weten dat zij niet worden misleid.

Ik geef u mijn heilige getuigenis dat ik weet dat de hand des Heren op de tegenwoordig in functie zijnde autoriteiten rust. Er gaat geen week voorbij of de algemene autoriteiten komen in een bovenvertrek van de tempel bijeen, waar wij dan samen bidden en Zijn nabijheid zoeken. Wij komen ook nooit in onze gewijde raadsvergaderingen bijeen zonder te beseffen dat wij zo worden geleid dat wij één van hart en geest worden. Wanneer wij zo verenigd zijn, kunnen wij spreken zoals wij door de Heilige Geest worden gedreven, gelijk de Here heeft gezegd. Wij kunnen u dan ook de verzekering geven dat de op deze wijze tot stand gekomen beslissingen ons inderdaad door de Here zijn ingegeven.

Ter voorkoming van misverstand wil ik hierbij echter vermelden dat dit niet betekent dat al wat er door een lid van de Algemene Autoriteiten gezegd wordt, beschouwd moet worden als zijnde

de mening en de wil des Heren. Geeft u nauwlettend acht op Zijn woorden: „Wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven,” zal het Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, enz., de kracht Gods tot zaligheid.

BEOORDEEL DE WAARHEID AAN DE HAND VAN DE STANDAARDWERKEN

Als iemand, ongeacht welke positie hij in de Kerk inneemt, een leerstelling zou verkondigen die niet wordt gestaafd door de standaardwerken der Kerk, te weten de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde, dan kunt u ervan overtuigd zijn dat zijn uitspraak louter en alleen zijn eigen persoonlijke mening weergeeft. De enige die bevoegd is om een nieuwe leerstelling naar voren te brengen is de president van de Kerk, die, wanneer hij zulks doet, zal verklaren dat het een openbaring van God is. Deze zal als zodanig ook door de Raad der Twaalfen worden aanvaard en door de gezamenlijke leden van de Kerk gesteund. Als iemand een leer verkondigt die in tegenpraak is met hetgeen in de standaardwerken der Kerk staat, kunt u eveneens weten dat deze vals is en dan bent u niet gehouden die als waarheid aan te nemen. Aangezien dit zo is, rijst bij u misschien nog de vraag: hoe kan de Kerk dan weten of deze nieuwe beweringen, bekendmakingen, leerstellingen enz. beantwoorden aan de wetmatigheid die door de Heilige Geest ingegeven moeten zijn?

DE HEILIGE GEEST GEEFT GETUIGENIS

Ter beantwoording van deze

(Wordt vervolgd op blz. 304)

RAADGEVINGEN AAN DE HEILIGEN

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE

Toespraak op de algemene interregionale conferentie, gehouden te München op 24–26 augustus 1973

Mijn geliefde broeders en zusters, het verheugt mij oprecht hier in de stad München voor een samenkomst van heiligen der laatste dagen te mogen staan, in het hart van dit prachtige Duitsland, waar behalve de Engelstalige leden van de Kerk, die vanuit het hoofdkwartier der Kerk hierheen gekomen zijn, een ongewoon gehoor bijeenvergaderd is, bestaande uit kerkleden uit meer dan acht landen in de Europese regio's. In deze vergadering bevinden zich mensen, die van huis uit tenminste zes verschillende talen spreken, waaronder Duits, Italiaans, Frans, Spaans, Nederlands en Engels. Ondanks onze nationaliteitsverschillen moet ik onwillekeurig denken aan de woorden die de apostel Paulus in zijn tijd aan de Galaten schreef, toen hij opmerkte: „Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrij; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus. En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de beloftenis erfgenamen.” (Gal. 3:26-29)

DE LEDEN DER KERK ZIJN MET ELKAAR VERENIGD

Met een parafraze op deze uitspraak van de apostel Paulus die

van toepassing is op de hier bijeenvergaderde gemeente, zou ik ten dele met zijn woorden kunnen zeggen: Wij zijn noch Engels, noch Duits, noch Frans, noch Nederlands, noch Spaans, noch Italiaans, maar wij zijn allen één als gedoopte leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Volgens Paulus zijn wij bovendien „Abrahams zaad” en derhalve „naar de beloftenis erfgenamen.” Als kinderen van God zijn wij allen gedoopt door mannen die gemachtigd zijn om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen. (Zie het vijfde artikel des geloofs.)

De verbazingwekkende ontwikkelingen van de hedendaagse wetenschap hebben deze veeltalige conferentie mogelijk gemaakt. Dit wijst erop dat er wel eens een tijd kan komen waarin de techniek, naar wij hopen, zover gevorderd zal zijn dat wij over een apparaat kunnen beschikken,

waardoor wij in één bepaalde taal kunnen spreken, terwijl dan iedereen die een andere taal spreekt, het in zijn eigen taal kan horen. Als dat zou kunnen, zou het precies zo zijn als op de dag van het Pinksterfeest. Het zou niet zo fantastisch zijn als dit nog tot stand zou komen bij het leven van sommigen die hier met ons bijeenvergaderd zijn.

Wij betuigen dan ook onze dank aan diegenen van onze leiders in deze regio's die zich zozeer hebben beijverd om in goede samenwerking met onze broeders uit het hoofdkwartier der Kerk deze conferentie mogelijk te maken.

Redenen voor het houden van interregionale conferenties

Er zijn misschien mensen die zich hebben afgevraagd waarom wij deze interregionale conferenties houden. Wij hebben ons voorgenomen ons naar vele verafgelegen regionen van de Kerk te begeven wegens de grote toename van het ledental der Kerk overal ter wereld. In de afgelopen 143 jaar is het ledental der Kerk van een kleine groep tot de ruim drie miljoen leden van tegenwoordig toegenomen, en deze leden wonen in 78 landen over de hele wereld verspreid en spreken 17 verschillende talen.

Een van de redenen waarom wij naar die verschillende gebieden gaan is dat er daar veel meer

mensen van onze Kerk bijeen kunnen komen dan op de in Salt Lake City gehouden algemene conferenties.

De Zwitserse tempel een zegen

Het is een gelukkige omstandigheid dat er in deze regionen van de Kerk, namelijk in Zollikofen bij de stad Bern, een tempel staat die zo gebouwd en ingericht is dat mensen uit allerlei verschillende taalgebieden daarheen kunnen gaan voor het ontvangen van bepaalde instructies en tempelverordeningen. Precies zoals zij die ontvangen zouden hebben, als ze naar een tempel in de omgeving van het hoofdkwartier der Kerk waren gegaan. Dit geldt evenzeer voor de Londense tempel en ook voor die op de eilanden der zee.

De groei der Kerk wonderbaarlijk

Ons werk moet voortgang vinden. Wij staan pas aan het begin. Het is echter groots en veelbetekend dat er tegenwoordig deuren worden geopend in die landen, waar het Evangelie tot nu toe nog niet gepredikt was aan de vele getrouwe kinderen van onze hemelse Vader. Wij zien thans met eigen ogen hoe wij door diverse omstandigheden meer vrienden krijgen en ons zendingswerk zich zodanig uitbreidt dat wij dit enkele jaren geleden nog niet voor mogelijk zouden hebben gehouden. Steeds wanneer onze mensen soms in hun hart betwijfelen of bepaalde dingen wel te volbrengen zijn, herinner ik ze aan het antwoord dat de Here Abraham en zijn vrouw Sara heeft gegeven, toen Hij hun bekendmaakte dat zij een zoon zouden krijgen en dat er uit hem een talrijk nageslacht zou voortkomen. Toen lachten Abraham en zijn

vrouw, en zij brachten de Here in herinnering dat Sara op haar negentigste jaar de leeftijd waarop een vrouw kinderen kan baren toch wel te boven was. „En de Heere zeide tot Abraham: Waarom heeft Sara gelachen, zeggende: Zou ik ook waarlijk baren, nu ik oud geworden ben?” En luister dan eens naar Zijn volgende vraag: „Zou iets voor den Heere te wonderlijk zijn?” (Gen. 18:13, 14.)

De Here maakt de weg vrij voor mensen die hun werk doen

Als wij maar altijd wilden bedenken dat dit het werk des Heren is, en dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij die geboden kunnen volbrengen. (Zie I Ne. 3:7.) Als Zijn kinderen alles doen wat zij kunnen om zichzelf te helpen, zal de Here hun inspanningen zegenen.

De Here heeft nauwkeurig uiteengezet hoe wij Hem in onze privé-aangelegenheden dienen te benaderen. Hij verwacht van ons dat wij alles doen wat in ons vermogen ligt om onszelf te redden. Hij

onderwees datzelfde beginsel inzake het bewerken van onze eigen zaligheid, toen Hij bij monde van de profeet Nefi van weleer dit zeer gewichtige voorschrift gaf: „Want wij schrijven naastiglijk om onze kinderen, en ook onze broeders, er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.” (II Ne. 25:23.) Dit is een heel waar woord, namelijk dat de Here verwacht dat wij alles doen wat wij kunnen voor ons eigen behoud en dat wij, nadat wij dit alles hebben gedaan, mogen steunen op de barmhartigheden van de genade van onze hemelse Vader. Hij heeft Zijn Zoon gegeven, opdat wij door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie onze zaligheid zouden kunnen verwerven, maar niet voordat wij zelf alles hebben gedaan wat wij in ons eigen belang kunnen doen.

Bereid u thans voor

Dit is de tijd om te bedenken dat het noodzakelijk is onszelf te

veranderen om opgewassen te zijn tegen de moeilijke taken die alleen volbracht kunnen worden zolang wij daartoe nog in de gelegenheid zijn. Hieromtrent heeft de profeet Alma deze veelzeggende opmerking gemaakt: „Daarom werd dit leven een proefstaat, een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten; een tijd om zich voor te bereiden op die eindeloze staat, waarvan door ons is gesproken, die na de opstanding der doden komt.” (Alma 12:24.)

Toen de profeet Joseph Smith als jongen door een hemelse boodschapper werd bezocht, zette deze uiteen dat de herstelling van het Evangelie ten doel had „dat er een volk op het duizendjarig rijk mocht worden voorbereid.” (*History of the Church*, deel 4, p. 537.)

Heden ten dage is de arbeid uitgaande van Gods Koninkrijk op aarde een herinnering aan de naam van de profeet Joseph Smith. Miljoenen zijn gegrepen door de heerlijkheid van zijn boodschap, zoals hij haar aan de ganse wereld verkondigd heeft. Wij zijn de erfgenamen aan wie die parel van onschatbare grote waarde is toevertrouwd, namelijk het Evangelie van Jezus Christus dat door hem, als Gods mede-

werker, werd hersteld. Waardoor wij kunnen leven, en zo nodig sterven, opdat wij te rechter tijd op dat duizendjarig rijk voorbereid mogen zijn. Dit mogen wij nooit vergeten. Dit leven is de tijd waarin wij ons, zolang er nog tijd voor is, moeten voorbereiden op die ontmoeting met onze God. (Zie Alma 34:32.)

Laat u niet meeslepen

Ik werd eens getroffen door een uitspraak van mijn zendingspresident, die bij een zekere gelegenheid zei dat velen bij de dood van de profeet Joseph Smith geestelijk met hem zijn gestorven.

Er zijn sekten die zich onder verschillende benamingen aandienen en ten onrechte aanspraak maken op een bepaalde kerkelijke hiërarchie, waaraan zij beweren het ware gezag te ontlenen. Enkelen van hen zijn onder u in deze landen werkzaam geweest en hebben getracht u te verleiden. Er bestaat slechts één manier waarop u zich daartegen kunt beschermen, als u bedenkt wat de Here hieromtrent heeft gezegd, namelijk: „Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is ge-

ordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is gedornd.” (LV 42:11.)

Vraagt u degene die bij u komt om u op een dwaalspoor te brengen alleen maar eens of hij aan die bepaling voldoet.

In een aan de Kerk gericht schrijven haalde president John Taylor, de derde president van de Kerk, eens een gezegde van zijn voorganger Brigham Young aan. Vervolgens voegde hij er iets belangwekkends aan toe. Hij zei namelijk het volgende: „, De sleutelen van het koninkrijk zijn nog steeds hier . . . bij de Kerk . . . in bewaring . . . het heilige priesterschap en het apostelschap, die Hij (de Here) op de aarde heeft teruggebracht, verblijven nog steeds onder ons, tot leiding en besturing der door Hem gestichte Kerk, en tot bediening van verordeningen aan de leden daarvan.” (*Messages of the First Presidency*, James R. Clark, comp. [Salt Lake City: Bookcraft, Inc., 1965], deel 2 p. 29.)

Ik verkondig u dan ook, getrouwe heiligen, dat de Here u niet zonder herder of herders heeft achtergelaten. Zij zijn hier om in Zijn werk een leidende functie te bekleden. Zijn hand is duidelijk in de leiding en besturing van Zijn aangelegenheden, zoals Hij ze graag bestuurd wil zien. Hij openbaart Zich nog steeds op allerlei onmiskenbaar duidelijke wijzen aan diegenen van ons die verantwoordelijke posities in Zijn Kerk innemen en die er voor open staan.

Getuigenis

Thans wil ik u, mijn geliefde broeders en zusters, als degene aan wie u uw steun verleend hebt

(Wordt vervolgd op blz. 299)

VAT MOED

DOOR BROEDER GORDON B. HINCKLEY, van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden op de interregionale algemene conferentie van 24 t/m 26 augustus te München

Mijn geliefde broeders en zusters. Ik heb slechts één verlangen, dat is uw geloof te vergroten en uw getuigenis te versterken. Tot dit doel zoek ik de leiding van de Heilige Geest.

In de loop der jaren heb ik veel moois gezien in Europa, maar ik geloof dat ik nog nooit zo iets moois heb gezien als deze vergadering van heiligen der laatste dagen. Van uw gezichten straalt de geest van het Evangelie. In uw tegenwoordigheid voelt men de kracht van het persoonlijk getuigenis.

Vandaag voelt u de warmte van elkaars geloof, de kracht van elkaars gezelschap. Het is echter niet altijd zo geweest. Zoals ons door broeder Luschin, broeder Didier en broeder Busche is gezegd, zijn de meesten van u bekeerlingen van de Kerk die de moeilijke strijd der bekering hebben doorgemaakt. U hebt eenzaamheid en hartzeer gekend en als u vanmiddag weer naar huis gaat, naar uw werk, uw kleine gemeenten, en in het gezelschap terugkeert van de mensen die geneigd zijn u belachelijk te maken, zullen velen van u weer een grote eenzaamheid voelen.

DE PRIJS VOOR ONS LEIDERSCHAP

Als leden van de Kerk bent u geworden gelijk een stad, liggende boven op een berg, die niet verborgen kan zijn. (Mt. 5:14.) Of u het prettig vindt of niet, ieder van

u is aangesteld. U neemt deel aan de waarheid en dat gaat vergezeld van verantwoordelijkheid. Een getuigenis is een persoonlijk iets waarvan de verantwoordelijkheid persoonlijk is.

Koningin Victoria (koningin van Engeland, 1819-1901) heeft eens gezegd: „Het hoofd dat de kroon draagt, rust niet gemakkelijk.” Dit is het geval met degenen die de zaak van Christus dienen.

Met de woorden van de Here dat dit „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem” is (LV 1:30) werden wij direct in een eenzame positie geplaatst, de eenzaamheid van het leiderschap waarvoor wij niet mogen terugdeinzen, dat wij dapper en moedig en zonder compromis, onder ogen moeten zien. Ieder lid van de Kerk die de geest van het Evangelie beleeft en ademt weet iets van dat gevoel wanneer hij met anderen omgaat. Maar als men eenmaal een getuigenis heeft moet de mens ernaar leven. Hij moet naar zijn geweten leven. Hij moet met zijn God leven.

EENZAAMHEID

Zo is het altijd geweest; de prijs voor ons leiderschap is eenzaamheid. De prijs voor onze trouw aan het geweten is eenzaamheid en de prijs voor ons getuigenis is eenzaamheid.

In de gehele geschiedenis is er geen eenzamer mens geweest dan Christus aan het kruis. Alleen; de Verlosser van het mensdom, de heiland van de wereld die de verzoening tot stand brengt.

Een jaar geleden stonden we met president Lee in de Hof van Gethsemane te Jeruzalem. Wij voelden, al was het dan ook in heel geringe mate, de verschrikkelijke strijd die hier plaatsvond, een strijd door Jezus alleen gestreden in de geest, zo intens dat er uit elke porie bloed kwam.

In onze verbeelding zagen we weer dat verraad, door een man die tot een vertrouwenspositie was geroepen. We zagen wrede mensen die de Zoon van God mishandelden. Wij zagen in gedachten die eenzame figuur aan het kruis, die in doodsangst uitroept: „Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij mij verlaten!” (Mt. 27:46.)

Toen de tirannie van de godsdienstvervolgingen uw Europa verstikte, kwamen er hier en daar mannen in opstand. Ik geloof dat de hervormers door God geïnspireerd waren om het fundament te leggen voor de tijd dat er een andere engel zou vliegen „... in

het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen den genen, die op aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk." (Op. 14:6.) Het was in Duitsland dat Luther, moedig en eenzaam, met zijn vijftiennegentig stellingen kwam. Wat hij en zijn medewerkers en volgelingen te verduren hadden, is geschiedenis. Toen zij de weg baanden naar een eeuw met meer licht, liepen ze bijna verlaten temidden van de spotkende menigten.

De profeet van deze bedeling was eveneens een eenzaam man. De veertienjarige jongen die het bos uit kwam werd gehaat en vervolgd. Er zijn slechts weinig figuren droeviger dan de profeet Joseph, die zijn eenzame weg bewandelde met maar een handjevol trouwe volgelingen. Eenzaam gaf hij zijn leven voor zijn getuigenis van de waarheid.

Zij die hem in zijn ambt opvolgden, ook onze geliefde president Harold B. Lee, hebben eveneens veel eenzaamheid gekend in het

grote en heilige ambt dat zij hebben vervuld — maar niet alleen zij. Velen van u kennen de verlatenheid die over een bekeerling komt als hij oude vrienden en kennissen laat staan om de wateren des doops te betreden en een nieuw leven te beginnen.

DE ONKREUKBAARHEID VAN EEN BEKEERLING

Ik heb aan een vriend gedacht die ik leerde kennen toen ik veertig jaar geleden in Londen op zending was. Op een avond kwam hij door de regen naar ons toe. Hij klopte op de deur en ik vroeg of hij binnen wilde komen. Hij zei: „Ik móét met iemand praten. Ik sta helemaal alleen.”

Ik vroeg: „Wat hebt u voor moeilijkheden?” en hij zei: „Toen ik me bij de Kerk aansloot zei mijn vader dat ik het huis uit moest en nooit meer terug mocht komen. Een paar maanden later werd ik bij de sportclub geschrapt. Vorige maand heeft mijn baas me ontslagen omdat ik lid van deze Kerk ben. En gister-

avond zei het meisje waar ik van houd dat ze nooit met me zal trouwen, omdat ik mormoon ben.” Ik zei: „Als het je zoveel kost, waarom zeg je de Kerk dan niet vaarwel en ga je niet naar je vaders huis terug, naar je club en de betrekking die zoveel voor je betekende en trouw je niet met je meisje?”

Lange tijd zei hij niets. Toen groef hij zijn hoofd in zijn handen en snikte alsof zijn hart zou breken. Tenslotte keek hij door zijn tranen omhoog en zei: „Dat kan ik niet. Ik weet dat het wáár is, en al zou het me mijn leven kosten, ik kan het niet loochenen.” Hij pakte zijn natte hoed en ging de deur uit, de regen in. Eenzaam, bevend van ellende, maar bewonderenswaardig vastberaden. Peinzend keek ik hem na en ik dacht aan de eenzaamheid des gewetens, de eenzaamheid des geloofs, aan de kracht en de macht van persoonlijk getuigenis.

BLIJF UW GETUIGENIS TROUW

Tot u die hier vandaag bent, en in het bijzonder tot jullie, jonge mannen en vrouwen, zou ik willen zeggen dat je misschien veel eenzaamheid zult leren kennen als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de dagen, maanden en jaren die komen zul je ontdekken dat je in deze wereld heel sterk in de minderheid bent.

Het is bijvoorbeeld niet gemakkelijk om het pad der deugdzaamheid te bewandelen als je omringd bent door mensen die de deugd bespotten.

Het is niet gemakkelijk matig te zijn, als je omringd bent van mensen die de spot drijven met de matigheid.

Het is niet gemakkelijk om een onkreukbaar mens te zijn, als je

omringd wordt door mensen die hun beginselen meteen prijsgeven als dat in hun straatje te pas komt.

Het is niet gemakkelijk te getuigen van de goddelijkheid van de Here Jezus Christus, tegenover mensen die Hem bespotten, geringschatten en vernederen.

Ja, er zal eenzaamheid zijn maar mensen zoals u moeten met zichzelf leven. Een mens moet met zijn beginselen leven; een mens moet met zijn overtuiging leven. Een mens moet met zijn getuigenis leven. Als hij het niet doet zal hij zich rampzalig voelen, oneindig ellendig. Hoewel er doornen en teleurstellingen zullen zijn, hartzeer en verdriet, zal er vrede, troost en kracht voor u zijn.

RECHTVAARDIGHEID BRENGT VREDE

Vat moed, broeders en zusters! Paulus schreef aan Timothëus: „Want God heeft ons niet gegeven een geest der vreesachtigheid, maar der kracht en der liefde, en der gematigdheid. Schaam u dan niet der getuigenis onze Heeren . . .” (II Tim. 1:7, 8.)

Tot hen die niet bevreesd zijn en moedig zullen spreken, heeft de Here gezegd: „ . . . Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te beemoedigen.” (LV 84:88.)

Dit is een belofte. Ik geloof het; ik weet het. Ik getuig vandaag tot u dat het waar is. God zegene u, mijn geliefde broeders en zusters, u die uit de duisternis van de wereld het licht van het eeuwige Evangelie binnen bent gestapt, u bekeerlingen, u jonge mannen en vrouwen die de voornaamste hoop van deze generatie bent.

God zegene u dat u zonder vrees zult gaan, hoewel u alleen gaat, en in uw harten die vrede zult kennen die komt als men zijn leven leidt volgens geginselen, de vrede . . . „die alle verstand te boven gaat . . .” (Fil. 4:7.)

Ik laat u mijn getuigenis dat God, onze Eeuwige Vader, leeft; dat Jezus Christus onze Heiland en

Verlosser is, dat dit Zijn werk is; en dat wij heden een levende profetie hebben om ons te leiden. Als dienstknecht van de levende God vraag ik voor u om alle zegeningen ter wereld op uw levenspad, zodat u, al gaat u alleen, in waarheid en geloof zult wandelen. In de naam van Jezus Christus. Amen. *

(Vervolg van blz. 296)

in deze hooggeplaatste positie als president van de Kerk, in alle eenvoud en oprechtheid, en met al de nederigheid van mijn ziel getuigen, dat ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen inderdaad het Koninkrijk van God op aarde is. Gods priesterschap is hier onder ons aanwezig, zoals het van geslacht op geslacht aan ons is doorgegeven sedert de wederoprichting van de Kerk. Dit geschiedde door hemelse boodschappers die uitgezonden werden om dat gezag op aarde te herstellen, opdat de zaligmakende verordeningen aan alle getrouwe gelovigen bediend zouden kunnen worden. Gods priesterschap draagt de sleutelen van zaligheid en verlossing. Wij zijn

belast met de verantwoordelijke taak om ons van onze verplichtingen tegenover de Here te kwijten, door de boodschap van het Evangelie aan al onze familieleden, vrienden, bekenden, kortom aan al onze medemensen door te geven. Op alle mogelijke manieren dienen wij behulpzaam te zijn bij de verdere verbreiding van het Evangelie. Opdat de tijd moge aanbreken waarin de profetieën uit oude tijden in vervulling kunnen gaan, dat de waarheid de aarde zal bedekken, zoals de wateren de bodem der wereldzeeën overdekken.

Ik geef u mijn getuigenis aangaande dit alles, en ik laat hier voor vandaag mijn zegen bij u achter bij de verdere voortzetting van deze machtige conferentie, en ik doe dit in de naam van de Here Jezus Christus. Amen. *

OPENBARING

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL, van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden op de interregionale algemene conferentie van 24 t/m 26 augustus te München

Broeders en zusters en vrienden uit vele volken. Van alle talen die hier vertegenwoordigd zijn is het kleinste aantal waarschijnlijk uit Spanje, waar onze jongste zending is. Ik zou graag een korte boodschap tot de leden uit Spanje willen richten.

Boodschap voor de leden uit Spanje

(uit het Spaans vertaald)

Broeders en zusters, we hebben zojuist „Ontwaakt, gij Heil'gen Gods, ontwaakt” (HL No. 174) gezongen en het is mijn oprecht verlangen dat deze interregionale conferentie ons zal stimuleren en ons allen onze grote kansen en verantwoordelijkheden zal doen beseffen.

We feliciteren de jonge mensen die vrijdagavond zo goed hebben gedanst en gezongen. Wij waarderen de mooie zang van de koren en verdere aanwezigen zeer.

In 1955 bezochten we de tien zendingsgebieden in Europa en raadden u aan in uw land te blijven en het koninkrijk daar op te bouwen en we beloofden u dat u bijna alle zegeningen van de Here zou ontvangen. Sinds die tijd heb ik de ontwikkeling van de Kerk hier in Europa met grote belangstelling gadeslagen. Eerst hadden we slechts tien zendingsgebieden; nu hebben we er vierentwintig. In die tijd hadden we

geen ringen; nu hebben we er eenentwintig. We hebben hier ook twee tempels ingewijd, en er zijn plaatselijke broeders tot regionale vertegenwoordiger en ring- en zendingspresident geroepen. We zijn zeer verheugd over de groei die wij hebben gezien en thans wordt er een interregionale conferentie gehouden.

Vandaag valt u nog een andere grote zegen te beurt, namelijk de aanwezigheid van de uitverkoren profeet van de Here, Harold B. Lee, die wij liefhebben, eren en steunen.

DE MENS MOET HET LICHT ZOEKEN

De oude Schriften zeggen: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.” (Amos 3:7.)

Deze aan de profeet Amos gedane uitspraak van God is uit de

grijze oudheid tot ons gekomen. „God is Dezelfde, gisteren, heden en voor eeuwig.” (Mormon 9:9.) Als de profeten en het volk onbereikbaar zijn, doet God niets voor ze. De hemelse Vader heeft iedereen een vrije wil gegeven en Hij overtuigt en leidt Zijn kinderen, maar wacht tot zij zich tot Hem richten, wacht op hun gebeden, op hun oprechte benadering. Maar als ze Hem niet willen kennen laat Hij ze tevergeefs rondtasten in het duister van de nacht, terwijl ze het volle zonlicht zouden kunnen hebben.

Vanaf het begin hebben de volkeren van de wereld afwisselend in licht en schaduw geleefd; meestal in het donker of in het schaduwduister, met slechts korte lichtperiodes.

De Here ziet uit naar hun eerste verlangens en hun eerste pogen om door het duister heen waar te nemen. Daar Hij ze de vrijheid heeft gegeven zelf te beslissen laat Hij de mens zelf zijn weg zoeken, tot hij zijn hand naar het licht uitsteekt. Maar als de mens begint te hongeren, als zijn armen zich uitstrekken, zijn knieën zich buigen en zijn stem duidelijk te onderscheiden is, dan en niet eerder, duwt onze Here de horizon terug, trekt Hij de sluier weg en maakt Hij het voor de mens mogelijk uit zijn onzekerheid te verrijzen in zekerheid, in hemels licht.

„De stemmen van de profeten die men verlaten had en waarop men geen acht sloeg, riepen eeuwenlang in de woestijn.”

Jesaja

Mozes
Daniël

Abraham

Jakob

VROEGERE BEDELINGEN

In zo'n tijd verbrak Abraham de banden van de slavernij der afgoden om het heldere licht van de hemel binnen te laten, zodat het de aarde geslachten lang verlichtte.

Weer ging, na vier eeuwen Egyptische slavernij en de daarop volgende afval van de kinderen Israëls, de geestelijke zon onder en bedekte de geestelijke duisternis de aarde en de mensen.

Mozes, een ware zoon van God, bevond zich alleen op een eenzame plek in de woestijn, in het gezelschap van stomme dieren. Toen hij ronddoelde om gras en water te zoeken voor zijn schapen, vond hij het licht in een brandende struik. Van bliksem en donder omgeven beklom hij de woeste berg Sinaï en de stilte verbrak, de hemelen openden zich en God openbaarde opnieuw Zijn geheimen aan Zijn dienstknechten de profeten.

Maar ongebruikte poorten verzakken, de scharnieren roesten en het onkruid bedekt de ingang. De geestelijke woestijnen breiden zich uit en de gordijnen des hemels worden gesloten als de mens dit contact met zijn Here veronachtzaamt en verliest. In dat tijdperk was dat contact sporadisch. De niet gehoorde of in de wind geslagen stemmen van de eenzame profeten waren eeuwen lang als van iemand die roept in de woestijn. Maar op een dag straalde er een nieuwe ster en het volle licht kwam in de wereld. De sterren, de zon en de maan bogen diep en het hemelse licht drong door tot in donkere hoeken. De Zoon van God, Jezus Christus, opende de gordijnen, en hemel en aarde hadden weer contact. Maar toen het licht van die eeuw uitging, was de duister-

nis ondoordringbaar. De hemelen werden verzegeld en eeuwen van donkerheid traden in. De dikte van deze geestelijke duisternis in de Nefitische geschiedenis vermeldt als toen „er geen licht kon zijn wegens de duisternis, noch kaarslicht, noch fakkels; evenmin kon er vuur worden gemaakt met hun fijn en uitermate droog hout.” (III Ne. 8:21.)

De geestelijke damp was ondoordringbaar en er zouden eeuwen voorbijgaan, met nauwelijks een sprankje kunstlicht, om deze duisternis te doorbreken.

HERSTELLING

Er was een nieuwe dag aangebroken, en weer bad een ziel hartstochtelijk om goddelijke leiding. En weer was er een eenzame plek; knieën bogen zich, een hart vernederde zich, smeekbeden klonken en een licht, sterker glanzend dan de zon, verlichtte de wereld — het gordijn zou nooit meer gesloten worden. Dit licht zou nooit meer worden uitgedoofd. Een jonge knaap met onvergelijkbaar geloof doorbrak de muur, verbrijzelde de ijzeren hemel en herstelde het contact. De hemel kuste de aarde; het licht verdreef de duisternis. God sprak weer tot de mens en openbaarde Zijn verborgenheden aan Zijn knechten. Er was een nieuwe profeet gekomen, Joseph Smith. Door hem richtte God Zijn Koninkrijk op, om nooit meer te worden vernietigd of aan een ander volk te worden gegeven — een koninkrijk dat eeuwig zal blijven bestaan.

De eeuwigheid van dit koninkrijk en de openbaringen die het tot stand deden komen zijn absolute feiten. De zon zal nooit meer ondergaan over Gods koninkrijk; nooit meer zullen alle mensen

volkomen omwaardig zijn om contact met hun Maker te hebben! God zal nooit meer geheel verborgen zijn voor Zijn kinderen op aarde! De openbaringen zullen blijven! Profeten zullen elkaar in een nooit eindigende reeks opvolgen, en de verborgenheden van de Here zullen zonder uitzondering worden geopenbaard!

AANVAARD DE LEVENDE PROFETEN

Talloze hedendaagse sekten geloven in Abraham, Mozes en Paulus, maar weigeren te geloven in de hedendaagse profeten, hun eigen tijdgenoten. Maar dat was ook de fout bij de oude geslachten. Ook zij konden de profeten van het verleden aanvaarden, maar kruisigden de profeten die onder hen leefden.

Zelfs in de Kerk zijn velen geneigd de graven van profeten van gisteren te versieren en de levende geestelijk te stenigen.

President Wilford Woodruff heeft gezegd: „Joseph Smith zei bijna dagelijks „aldus zegt de Here' toen hij het fundament van dit werk legde. Maar sommige latere profeten hebben het niet nodig geacht altijd . . . aldus zegt de Here' te zeggen; toch hebben zij de mensen door de macht van de Heilige Geest geleid . . . Hij geeft ons openbaringen en 'zal ons openbaringen geven tot dit schouwspel een einde neemt.”

Met betrekking tot enkele openbaringen van president Woodruff zelf zei hij: „Ik heb de laatste tijd openbaringen gehad, en voor mij zeer belangrijke . . . Sinds ik die openbaring heb ontvangen . . . heeft de Here mij door visioenen en openbaringen onderricht . . . heeft Hij precies gezegd wat wij moeten doen . . . de God des hemels gebod mij te doen wat ik

gedaan heb ... Ik ging tot de Here, en ik heb geschreven wat de Here mij zeide te schrijven." (Deseret News 24:4 [7 nov. 1891].)

OPENBARINGEN KOMEN IN ALLE RUST

Tegenwoordig verwachten veel mensen dat openbaringen alleen in spectaculaire visioenen komen zoals op de berg Sinaï, met bliksem en donderslagen. Zij lijken dan veel op Naäman, de Syrische krijgsoverste die heil zocht voor zijn melaatsheid. Hij stond sprakeloos toen de profeet Elisa zijn aanbevelingsbrieven, zijn rijkdom, zijn positie, zijn prestige, zijn indrukwekkende stoet dienstknechten en strijdswagens geen blik waardig achtte. De profeet Elisa zond alleen zijn knecht om Naäman te begroeten met de simpele boodschap: „Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan.” (II Kon. 5:10.)

De pretentieuze buitenlandse functionaris was boos en verzuchtte bitter: „... ik zeide bij mijzelf: Hij zal zekerlijk uitkomen, en staan, en den Naam des Heeren, Zijns Gods, aanroepen, en zijn hand over de plaatsen strijken en den melaatse ontledigen.” (II Kon. 5:11.) Maar er was geen theatrale toneelspeler, geen spectaculair vertoon, geen pracht en praal, geen betoverend schouwspel. En Naäman verloor vertrouwen. Hij geloofde het niet. Hij was niet bereid de openbaringen van God te aanvaarden in de vorm waarin Hij ze aanbiedt. Ook in onze tijd verwachten vele mensen, net als hij, dat als er openbaringen komen, deze zullen komen met dramatische nevenverschijnselen. Voor velen is het moeilijk die ontelbare openbaringen uit de tijd van Mozes, van Jozef, en onze tijd te aanvaarden

— die openbaringen die zich als sterke, onbetwistbare indrukken in de geest en het hart van de profeet manifesteren zoals de dageraad het nachtelijk duister verjaagt.

De brandende braamstruik, de rokende berg, het laken met de viervoetige dieren (Hand. 10:11-12), Cumorah, en Kirtland. Werkelijkheden; maar het waren uitzonderingen. Het grootste gedeelte van de openbaringen kreeg Mozes en kreeg Joseph, en krijgen de hedendaagse profeten op minder spectaculaire wijze — als sterke indrukken, zonder vertoon, zonder pracht, zonder ophefmakende toestanden.

Velen zal de voortdurende stroom van openbaringen geheel ongaan omdat ze altijd een groots schouwspel verwachten.

Als er, nadat er gebeden en gevestigd is, in de vergadering die op

donderdag in de tempel wordt gehouden, belangrijke beslissingen worden genomen, nieuwe zendingsgebieden en ringen worden geformeerd, nieuwe richtlijnen worden opgesteld, het plan voor een nieuwe tempel goedgekeurd wordt, nieuwe functionarissen worden geroepen in belangrijke leidinggevende functies, dan worden de mededelingen daaromtrent voor kennisgeving aangenomen en vaak als menselijke berekening beschouwd.

Maar voor wie in de vertrouwde kring zitten en de plechtige geboden van de profeet horen en het getuigenis van deze man van God, voor hen die het vernuft achter zijn overwegingen en de scherpzinnigheid van zijn beslissingen en bekendmakingen inzien, voor hen is hij werkelijk een profeet. Als men hem tot belangrijke nieuwe ontwikkelingen

„Aldus zijn wij gebonden ... God te dienen in deze grote profeet en leider.”

hoort besluiten, plechtige woorden hoort als „het behaagt de Here”, „onze hemelse Vader heeft gesproken”, dan weet man beter.

VOORTDURENDE OPENBARING
Vanaf de profeet van de herstelling, Joseph Smith, tot aan de huidige profeet, president Harold B. Lee, is de communicatie nooit verbroken geweest. Het gezag is blijvend; het licht, schitterend en doordringend, blijft schijnen. De stem des Heren is een blijvend aangenaam geluid, een zoete, vredige melodie en een donderend appél. Gedurende bijna anderhalve eeuw is er geen stopzetting of onderbreking geweest. Wanneer die veranderingen komen door de mond van de profeet, is er een kalme, vredige zekerheid en de vrede des hemels daalt in de harten van de oprechte gelovigen. Grote en goede mannen rijzen tot grotere hoogten, zodra zij bekleed zijn met de profetenmantel van het hoogste gezag. En als de sleutelen des hemels in hun handen berusten, spreken zij met gezaghebbende stem.

De mens staat noóit alleen, tenzij zijn verlangens zelfzuchtig en egoïstisch zijn. Ieder rechtvaardig mens kan in het voor hem afgegrensde koninkrijk inspiratie ontvangen. Het is waar dat de Here heden profeten roept en Zijn verborgenheden aan hen openbaart; dat deed Hij gisteren, dat doet Hij vandaag en dat zal Hij morgen doen. „Gewisselijk, de Heere, Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.” (Amos 3:7.)

**PRESIDENT LEE IS EEN
PROFEET**

Nog geen jaar geleden bezweek

de tiende president en profeet van deze bedeling, in het 96ste jaar van zijn aardse leven, en sloot zich in de hemelse hoven aan in de rijen der ontelbare profeten. Op dat moment nam op de profetenzetel van het aardse koninkrijk des Heren de elfde president en uitverkoren profeet van God plaats, president Harold B. Lee. Op de algemene oktoberconferentie waren ontelbare leden van de Kerk in plechtige bijeenkomst tezamen. Maar ook en vooral vertegenwoordigers van alle grote broederschappen van de heiligen der laatste dagen uit de hele wereld; oost en west, noord en zuid. Zij gaven hun goedkeuring en instemming te kennen met die aanstelling en roeping die de Here reeds deed eer deze profeet werd geboren. Dientengevolge zijn wij gebonden en dragen wij de ernstige plicht, maar hebben ook het genoegen en het voorrecht, om God in Zijn grote profeet en leider te dienen.

Wij zingen geregeld en in verschillende talen „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd”.

Ik getuig dat president Harold B. Lee die geroepen en erkende woordvoerder is van onze heilige en liefhebbende God en Zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, die ook leeft. Ik getuig dit in alle ernst en in de naam van onze Here en Heiland, Jezus Christus. Amen. *

(Vervolg van blz. 293)

vraag heeft wijlen president J. Reuben Clark Jr. eens deze uitspraak gedaan: „De Kerk kan door het getuigenis van de Heilige Geest tot haar leden (zelf) weten of de broeders van het Eerste Presidium bij het uitspreken van hun meningen „door de Heilige Geest gedreven' zijn; die wetenschap zal dan ook te zijner tijd openbaar worden gemaakt.” („Wanneer zijn de geschriften of toespraken van de leiders der Kerk Heilige Schrift?” Toespraak op 7 juli 1954 gehouden tot de leerkrachten van de kweekscholen en theologische academies van de Brigham Young Universiteit, pag. 13.)

Sprekende over ditzelfde onderwerp moet president Brigham Young eens hebben gezegd: „Als uw geloof op het juiste doel zou zijn gericht, indien uw vertrouwen ongeschokt zou zijn en uw leven rein en heilig, en als ieder lid tot zijn of haar roeping behorende plichten zou vervullen overeenkomstig het u verleende priesterschap en vermogen, dan zoudt u worden vervuld van de Heilige Geest, en dan zou het voor wie ook even onmogelijk zijn u te bedriegen en ten verderve te leiden, als het voor een vogelveer onmogelijk is om bij grote hitte niet te verteren.” (*Journal of Discourses*, 7:277.) Dan zoudt u begrijpen, zoals de Here bovendien eens tot de mensen heeft gesproken, hoe u gevrijwaard kunt worden tegen iedereen die onjuiste beweringen doet.

Broeders, er is u een geheiligd ambt toevertrouwd. Niet alleen in de bevoegdheid die u bezit om uit naam van de Here te handelen, maar om u hierop voor te bereiden als reine, zuivere vaten,

opdat de kracht van de Almachtige God door u openbaar moge worden in uw bediening van de heilige verordeningen van het priesterschap. Begeef u met uw priesterschap nimmer naar plaatsen waar u zich zoudt schamen als de president van de Kerk u daar zag.

GETUIGENIS

En thans, mijn geliefde broeders, maak ik u als degene die u hebt gesteund in zijn hoge positie als de president van de hogepriesterschap der Kerk, nogmaals in alle oprechtheid bekend, dat ik weet

dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen inderdaad het Koninkrijk Gods op aarde is. Gods priesterschap is hier aanwezig en het is aan ons doorgegeven sedert de herstelling van de Kerk, door de hand van boodschappers die werden uitgezonden om dat gezag te herstellen, opdat de zaligmakende verordeningen aan alle gelovigen op aarde bediend zouden kunnen worden. Het priesterschap van God draagt de sleutelen van het verlossingswerk. Wij zijn verantwoordelijk voor de vervulling van onze verplichting te

genover de Here door de boodschap van het Evangelie op alle mogelijke manieren aan onze naasten uit te dragen, om behulpzaam te zijn bij de verbreiding van het Evangelie. Hierdoor kunnen wij de tijd bespoedigen wanneer de profetieën van de profeten uit oude tijden vervuld kunnen worden; de tijd dat de waarheid de aarde zal bedekken zoals de wateren de bodem der zee. Ik geef u mijn getuigenis van deze dingen en laat u mijn zegen, mijn trouwe broeders in de priesterschap, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen. *

(Vervolg van blz. 272)

zijn nu 26 klein- en 10 achterkleinkinderen. Zoals alle ouders, bidden president en zuster Kimball steeds voor hun familieleden. Zich ervan bewust zijnde dat elk kind een apart individu is, elk met zijn eigen wil, zijn ze als vader en moeder, opa en oma, overgrootvader en -moeder, oplettend en zorgzaam. President Spencer W. Kimball is een dichter. Zijn toespraken, waaraan hij veel werk besteedt, zijn lyrisch, vol kracht en schoonheid. Toch ligt de kracht ervan niet in het proza, maar in de wijze waarop dit overkomt. Er wordt wel eens beweerd dat na de profeten de dichters de belangrijkste persoonlijkheden zijn. In president Kimball hebben we een profeet die dichter is! Door de jaren heen handelden veel van zijn toespraken over de Lamanieten. Zijn bediening wordt beheerst door zorgzaamheid voor hen. Niemand in deze tijd deed meer om de boodschap van het Boek van Mormon aan de Lamanieten te verkondigen dan Spencer W. Kimball. Niemand heeft er met meer geestdrift aan gewerkt dat „zij de verbonden des Heren mogen weten, dat zij niet voor eewig zijn verstoten.” (Boek van Mormon, titelblad.)

Er zijn meer dan 60 miljoen afstammelingen van de Lamanieten. Het is geen toeval dat de Kerk nu onder hen bloeit in Mexico, Centraal- en Zuid-Amerika, op de eilanden van de Stille Oceaan en onder de indianenstammen in Noord-Amerika. Zolang hij apostel is geweest heeft

president Kimball zonder ophouden tot het werk onder hen aangespoord.

„Ik weet niet wanneer ik mijn liefde voor de kinderen van Lehi heb opgevat. Misschien met mijn geboorte, want in de jaren vlak na mijn geboorte is mijn vader op zending geweest onder de Indianen in de reservaten. Hij was zendingspresident. Die liefde heb ik misschien opgevat in mijn eerste kinderjaren toen mijn vader vaak indiaanse liedjes voor ons zong en ons souvenirs en foto's liet zien van zijn indiaanse vrienden. Misschien heeft mijn patriarchale zegen, die ik ontving van patriarch Samuel Claridge toen ik negen was, ertoe bijgedragen. Eén zin uit die zegen luidt: „U zult het Evangelie tot velen prediken, maar in het bijzonder tot de Lamanieten, want de Here zal u zegenen met de gave van talen en macht om dat volk het Evangelie in „zeer duidelijk spreken” voor te houden. (Zie Enos 1:23.) U zult ze georganiseerd zien en als een bolwerk voor dit volk zijn”.

„Ik weet niet wanneer mijn genegenheid voor hen naar boven kwam, maar ik heb de zonen en dochters van Lehi altijd al een warm hart toegedragen.” (Spencer W. Kimball in een toespraak op de jaarlijkse conferentie in 1947.)

In zijn gedenboek schreef president Kimball op 13 september 1946 het volgende:

„Ik ging naar het kantoor van president George Albert Smith, op zijn verzoek... met betrekking tot de Indianen. We spraken over de Navajo's in het zendingsgebied. Toen zei hij: „Ik wil dat

u zich met de Indianen belast – ze hebben te weinig aandacht gekregen. Hou u bezig met alle Indianen. Ik wil dat u zich belast met de zorg voor hen, in de hele wereld, met inbegrip van die op de eilanden in de Stille Oceaan.” Ik zei hem dat ik mijn best zou doen, ook dat deze opdracht me al twee keer eerder gegeven was en mijn patriarchale zegen letterlijk in vervulling deed gaan... Hij wilde dat ik aan het comité leiding gaf in een prachtig programma dat alle Indianen in de hele wereld omvatte.” Broeder Kimball vond deze last licht en het luk zacht, want dit zou werk uit liefde zijn. Als je iets kenmerkend is in de bediening van Spencer W. Kimball is het wel zijn liefde voor en werk onder de Lamaniëten. Als je het kantoor van president Kimball binnenkomt zie je herinneringen aan zijn reizen. Een hoofdtooi van de Sioux-indianen toen hij in hun stam werd opgenomen en een Sioux-naam kreeg. Een tekening van een Hopi-indiaan. Ook een van een Indiaan uit Chili. De houten pop, prachtig gesneden en gekleed door de jonge zuster „Two Dogs” (Twee honden) uit Pine Ridge in Noord Dakota. De handgesneden bordes van Amazone-Indianen. De pijl en boog van een andere stam. De prachtig gesneden figuren van een man en vrouw van de Boliviaanse Indianen. En souvenirs van de eilanden. (Zie Jesaja 11:11.)

De Indiaanse naam die hij heeft gekregen is Washte-Howamblee. De letterlijke vertaling is: „Goede-stem-adelaar”. Zoals hem door zijn Lamanitische broeders werd uitgelegd, betekent het: „Hij die over de hele wereld vliegt, zijn stem verheffend om goede tijdingen van waarheid te brengen.”

Het is geen gewoon mens, hij die presideert over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Op de dag dat hij tot apostel werd geordend werd hij een ander mens, een speciale getuige van de Here Jezus Christus, net als die van weleer.

Heden ten dage heeft hij speciale getuigen geroepen: Spencer (Kimball), Nathan (Tanner), Marion (Romney), Ezra (Benson), Mark (Peterson), Dalbert (Stapley), en de anderen; apostelen van de Here Jezus Christus. Mannen met hetzelfde gezag, gesteund door dezelfde Geest als degenen die Hij in de dagen van weleer heeft geordend.

De Here zelf is het hoofd van Zijn Kerk. Spencer W. Kimball, een profeet, ziener en openbaarder, heeft het presidium. Als een dergenen die hem goed kennen en hem bewonderen, als iemand die zo'n speciale getuige is, leg ik daarvan getuigenis af.

*

Wijk/gemeente	LEDENSTATISTIEK										Naam	
	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Dialen	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger		Hogepriester
	★	↓	⌘	S	†	D	L	P	O	Z	H	
Alkmaar						D						KOLDIJK, Jan
Apeldoorn												STORM, Dina Petronella met BLOEM, Rick
Arnhem												KJF, Michiel
Deventer												HUNTINK, Berendina
Eindhoven												ENGELGEER, Hendrika Maria
Haarlem												KARSSSEN, Rebecca
												ARNOLDUS, Nico
												DE HAAN, Paulina Alwina Magdalena met met KRUISWIJK, Willem
Heerlen												DE HAAN, Rudolf Cornelis
Den Helder												HOUBEN, Ronald Sier Oscar
												GFELLER, Silvain
												JAGER, Florus Ferdinand
												KEUTER, Bertus Willem Andreas
												COURTENS-van Damme, Ginette Nicole
Kortrijk												COURTENS, Zanon Omer
												KLAT-Puister, Geesstien
Leeuwarden												MATLA, Cornelius Hendrikus Nicolaas
Leiden												VAN ISPELEN, Helena
Nijmegen												KATGERT, Evert
Rotterdam-Noord												DE GRAAF-Hallensleben, Catharina Hendrika
Rotterdam-Zuid												KAMPER, Jakobus
												PINER-Weijsers, Tecla Alida
												MOCNIK, Ernest
Sint Nikolaas												RUMES, Jacques André Marguerite Gabriël
Utrecht												TREFFERS, Maria Johanna

Bij het afscheid

AFSCHEIDSWOORDEN VAN DE FAMILIE PINEGAR bij hun terugkeer naar Salt Lake City

Omdat onze zending in Nederland en België op haar einde loopt willen wij als familie Pinegar – Max, Lynne, Tyler, Paula, Stanford, Spencer Jacob William en Christina – onze diepe dankbaarheid uitspreken jegens de leden en zendelingen uit de Nederlandse Zending en de Hollandse Ring, voor de steun die u ons verleend en de voortdurende liefde die u ons betoond hebt, de afgelopen drie jaar.

U hebt ons waarlijk in uw leven opgenomen en daardoor is ons leven voor eeuwig verrijkt.

U zult ons beiden dierbaar blijven. Bij onze terugkeer naar huis nemen wij eigenlijk een paar van u met ons mee in de vorm van Spencer Jacob William en Christina, die beiden in Bussum zijn geboren, Spencer op 14 september 1971 en Christina op 4 december 1973.

Nu wij in de gelegenheid hebben verkeerd om velen van u te leren kennen, zijn wij tot de conclusie gekomen dat van de meest uitgelezen geesten van onze hemelse Vader er vele naar Nederland en België gezonden zijn om tijdens hun reis door de sterfelijkheid hier te wonen, opdat in het laatste der dagen, in de tijd dat de Kerk weer zou worden geïnstitueerd, vele grote en edele geesten hier zouden zijn om hun krachten te wijden aan de bestendigheid en groei van het Koninkrijk.

Wij bidden ernstig dat ons aller geloof, onze toewijding en onze overgave aan de zaak des Heren, al wat ons samenbindt, zo moge toenemen dat in de naaste toekomst over de lengte en breedte van deze prachtige lage landen België en Nederland vele ringen van Zion tot bloei mogen komen.

Dat wij allen de drang mogen voelen de geboden van God gehoorzaam te zijn en de leiders van de Kerk te volgen. In versneld tempo wordt de wederkomst ingeluid, en wij hopen oprecht dat wij ons bij het verrichten van onze dagelijkse arbeid zo mogen gedragen, dat onze lampen altijd gevuld zullen zijn en niemand van ons in gebreke bevonden wordt.

Wij geven u ons getuigenis, dat Jezus Christus de Zoon van God is en dat Hij aan het hoofd van onze Kerk staat. Hij heeft Joseph Smith verwekt om deze herstelling in te luiden en nu spreekt Hij tot ons door de mond van Zijn profeet Spencer W. Kimball. In de naam van Jezus Christus. Amen.

„Wij geloven, dat wij in deze Kerk de antwoorden op alle vragen hebben, want de Here is het hoofd van de Kerk en Hij heeft ons aangegeven hoe wij handelen moeten. Onze boodschap is wat zij altijd geweest is, en wij hopen dat onze mensen overeenkomstig de geboden van de Here zullen leven. Deze zijn in de heilige Schriften geopenbaard en vele jaren lang door levende profeten.”
President Spencer W. Kimball

